

கூடியகம்

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

- ✿ ச. முருகானந்தன்
- ✿ இ. முருகையன்
- ✿ சி. சிவசேகரம்
- ✿ செண்பகன்
- ✿ எஸ். ஆர். நிலாம்பி
- ✿ சோ. பத்மநாதன்
- ✿ சசி. கிருஷ்ணமூர்த்தி
- ✿ ஆர். எம். நிலமே பண்டார
- ✿ சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
- ✿ என். சண்முகலிங்கன்
- ✿ சிவ. இராஜேந்திரன்
- ✿ ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை
- ✿ செ. கணேஷ்
- ✿ சேகர்
- ✿ சேரியூரான்
- ✿ அள. பகீரதன்
- ✿ வி. பி. ரெஹ்மான்

5/-

ஒகரோபர், 1986

16

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

சிறைகளில் நடத்திவரும்

போராட்டம் நியாயமானவை

அரசின் போக்கும்

பேச்சுவார்த்தையும்

தமிழ் மக்கள் இரண்டாம்தரப் பிரஷைகளாக்கப் பட்டதிலிருந்து தமிழ் மக்களின் போராட்டங்கள் முனைப்படைந்தன; ஒருவகையில் கற்கவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் அறைக்குள் 'காவலர்கள் அறியாமல்' காவல்கைதிகள் கொலையுண்டதிலிருந்து இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டம் கூர்மையடைந்தது எனலாம். பின்னர், தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை நாடே சிறைக் கூடமாகிவிட்டது.

இன்று அரசு இளைஞர்களுக்கு எதிராக வழக்கைச் 'சோடிக்கக் கூடவும்' முடியாத நிலையில் பல இளைஞர்கள் வெலிக்கடையிலும் பூஸாவிலும் அடைத்துவைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்களில் பலர் சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தில் குதித்து, ஆபத்தான நிலையையும் அடைந்துள்ளார்கள். உண்ணாவிரதிகளின் கோரிக்கைகள் மிக மிகக் குறைந்தபட்சமானவை.

தமிழ் மக்கள் மத்தியிலிருந்து வந்த ஓர் அரசியல் கோரிக்கையை சட்டம்போட்டு ஒழித்துக்கூட்ட முடியும் என்ற நினைப்பில் அரசியல்யாப்பில் வெது திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது; அதனை நீக்குவதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றம் வரவும்

பேச்சுவார்த்தையை அர்த்த புஷ்டியானதாகக் கவும் வகை செய்வேன் என்று ஜனாதிபதி திருவார மலர்ந்தருளி ஓரிருமாதங்கள் கடக்கவில்லை; பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் 5வது பிரிவை நீக்குவதன் மூலம் அரசியல் தீர்வைத் துரிதப்படுத்தவும் — சாத்தியமானதாகக் கவும் நடவடிக்கை எடுக்குமாறு எழுப்பப்பட்ட ரூல்கள் ஓய வில்லை; உண்ணாவிரதிகளோ தம்மை விசாரணைக்கு உட்படுத்துமாறே கேட்கிறார்கள்.

இது இன்றைய பாஸிஸ அடக்குமுறையின் வெளிப் பாடாக வந்த 'பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்துக்குக் கூட' உட்பட்ட ஒரு கோரிக்கைதான். சாதாரண நிலையில், 24 மணித்தியாலங்களுக்குமேல் ஒருவரைத்தடுத்து வைக்க முடியாது என்ற ஜனநாயகப் பாரம்பரியம் வேண்டாம். தானே ஆக்கிய பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் பிரகாரம் 18 மாதத்துக்கு மேல் ஒருவரைத் தடுத்துவைத்திருக்க முடியாது என்ற 'அதி உயர் ஜனநாயகத்துக்கே' அரசு பணியாதிருப்பது ஏன்?

இதுபோன்றே சிறை உண்ணாவிரதிகளின் சகல கோரிக்கைகளும் எந்தவித தட்டிக்கழித்தலுக்கும் இடமற்றவகையில் சர்வசாதாரணமானவையே. அவற்றுக்கு உடன் செவிசாய்த்து அரசு ஆவன செய்யவேண்டும்.

இன்று எமது தேசிய இனப்பிரச்சனை சர்வதேசக் கவனத்தை ஈர்த்ததோடு அமைதிகாணவில்லை. இரு மேலாதிக்க வல்லரசுகளின் கண்களும் கூர்மையாக இந்துசமுத்திரத்தைத் துளாவிவருகின்றன. இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியம் சமாதானப் பிராந்தியமாக இருக்க வேண்டுமென்பது தெற்காசிய நாடுகளின் அபிலாஷை மட்டுமல்ல, உலக சமாதானத்தை வேண்டி நிற்கும் சகல சக்திகளினதும் வேண்டி. அமைதியை வேண்டி நிற்கும் அனைவரதும் விருப்பத்தை அரசு கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

இந்தியாவின் நல்லெண்ணத்தைப் பயன்படுத்தி அரசியல் தீர்வுகாண்பதற்குப் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்வதாக உலகுக்குக் காட்டி, மறுபுறத்தில் தான் சொன்னவற்றை வெறும் வார்த்தைகளாகவே கொண்டு

அரசு செயற்படுகின்றது என்பதையே கிழக்குமாகாணச் சம்பவங்களும், அரசின் சகல நடவடிக்கைகளும் மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அரசு அரசியல் தீர்வுக்கான பேச்சுவார்த்தைகளை நேர்மையான முறையில் முன்னெடுக்கவேண்டும்; நடைமுறைச் செயற்பாட்டின் மூலம் தீர்வுக்கான தனது விருப்பத்தை நிரூபிக்க வேண்டும்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் அப்பால், இதர தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களுடன் அரசு பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்வது நாட்டின் நலனைப் பொறுத்து அத்தியாவசியமானதாகும். அதற்கான சுமுகநிலையை அரசு தான் தோற்றுவிக்க வேண்டும்.

பேச்சுவார்த்தைகளும் அதன் மூலமான தீர்வுக்கான அவகாசமும் இழுத்தடிக்கப்படக் கூடாதவை. தமிழ் மக்களைப் பெறுத்தவரை அது அதிக பாதிப்பையே ஏற்படுத்தும். பேச்சுவார்த்தை என நாம் வலியுறுத்துவது போராட்டத்தைக் கைவிடுவதையோ சரணடைவதையோ குறிப்பதாகாது. எனவே இதனைக் கவனத்திற்கொண்டு சகல விடுதலை இயக்கங்களும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியிடரும் இணைந்து ஒரு பொதுக் கோரிக்கையை முன்வைப்பதற்கு முன்வரல் வேண்டும்.

கே. ஜி. அமரதாசாவுக்கு எமது அஞ்சலி

தேசிய இனப்பிரச்சனை கூர்மையடைந்து யுத்தமாக மாற்றப்பட்டுவிட்ட ஒரு சூழலில் இரு இனங்களுக்கிடையிலான புரிந்துணர்வையும், ஐக்கியத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் ஏற்படுத்த, தனது ஆற்றலுக்கேற்ப கலை இலக்கியத் துறையின் மூலம் பணிபுரிந்த கே. ஜி. அமரதாசா அவர்களின் இழப்பு காலத்தின் பேரிழப்பாகும். இரு இன மக்களின் வேறுபாட்டு உணர்வுகளையே மிகைப்படுத்திப் பிரசுரிக்கும் பலம்படைத்த முதலாளித்துவ சாதனங்களுக்கு மத்தியில் ஒருமைப்பாடான அம்சங்களை வலியுறுத்தும் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைகளை பரஸ்பரம் இருமொழிகளிலும் மொழிபெயர்ப்பதில் அவர் முன்னின்றார். பாரதியின் கவிதைகளை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தனித்த மாலைப்பொழுதும்

✿ சேகர்

கூரை மீது வலை உலரும்.
நண்டுக் கூடைகள் காவலிருக்கும்.
வள்ளங்கள் அயர்ந்து சரிந்திருக்கும்.
பறங்கியர் கோட்டையை உசுப்ப முடியாமல்
மணற் கோட்டைகளை இடிக்கும் கடலைகள்.
ஈரமணலில் கால்புதைத்து
அலைகளை விரட்டும் சிறுவர்களின்
வீர முழக்கங்கள்
செவியில் விழுந்த நாட்கள் நகர்ந்து
நெடுங்காலமில்லை.

கரையிற் குழிதோண்டி நீர்தொட்டு
சிறு நண்டு பிடித்து
கிளிஞ்சல் பொறுக்கி
வீசங் காற்றில் மணல் இறைக்கும் கைகளும்
அலைச் சுவட்டை மிதித்து
ஒடியும் நடந்தும் நின்று
கூரை நெடுகப் பதியிரம் சுவடுகள் பதித்த
கால்களும்
கடலிலே கண்ணையும் காதையும் புதைத்திருக்கும்
முகங்களும்
இன்று இல்லை

சிறையுண்ட நகரின்
நீண்ட மணல் விளிம்பைப்
பிரிக்கும் பெரும்பாறை.
மானிடரை
மறிக்கும் கோட்டை மதில்.
பறங்கியர் இடித்தெறிந்த கோயிலை
விழுங்கிய கடலைப் பார்த்திருக்கும் கோணேசர்.
இன்னும் இடித்தெறிய முன்னிற்கும்
இனவெறியர் இழிசெயலைக் காண மனங்கூசி
எதிர்த்திசையை நோக்கிக்
கல்லாய்ச் சமைந்த போதீசத்துவர்.

கடப்பாரை எடுப்போம்
மானிடரைப் பிரிக்கின்ற மதிற்சுவர்கள் அத்தனையும்
தாக்கித் தகர்த்தெறிவோம்.
மாநகரை விடுவிப்போம்.
மாஸீடத்தை விடுவிப்போம்.

“சந்தர்ப்பம்.....!”

✿ இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

வானத்தில் பறவையல்ல
ஹெலி ஒன்று வட்டம் போட்
டது. விடியற்காலையில் வழமை
யான இனிய ஒலிகளையும் மீறி
வெடிச் சத்தங்கள் கேட்டன.

தூரத்தில் கரும்புகை பரவிக்
கொண்டிருந்தது. நிச்சயம் அது
சாதாரண புகையாக இருக்காது.
எத்தனை லட்சங்கள் எரிகின்
றனவோ?

புளியடிக்கு முன்னால் பேப்
பர் கடையருகில் எப்போதும்
போல சனங்கள் கூடி நின்றார்
கள். எதற்குத்தான் கூடமாட்
டார்கள். கூடிநிற்காமல் விட்
டால்தானே ஆச்சரியம்.

பேப்பர் கடைக்கு, பேப்பர்
இன்னமும் வரவில்லை. பேப்பர்
பார்சலுடன் வரும் சைக்கிள்
கார பையனுக்காக அவர்கள்
காத்திருந்து காத்திருந்து கடை
சியில்,

பெடியன் வந்து பார்சலை
அவிழ்த்து பேப்பரை கடைக்குக்
கொடுக்க, முனைப்புடன் கூடியி
ருந்த சனங்கள் தாக்குதலுக்கு
தயாரானார்கள்.

சில நிமிடங்களுக்குள் பேப்
பர்களுடன் எல்லோரும் சித
றுண்டு மூழ்கிப்போனார்கள்.
கூடவே ஆரோக்கியமானதும்
மிகமிக முக்கியமானதுமான விமர்
சனங்களில் இறங்கிவிட்டார்கள்.

இவற்றை செய்ய அவர்களை
விட்டால், வேறு யார் இருக்கின்
றார்கள். அந்தப் பிரதேசம் குடா
நாட்டின் மத்தியில் இருக்கின்
றது. கடற்கரையோர வலையங்
களுக்கு அப்பால், கடலில் இருந்து
பாயும் ‘செல்’ வங்களுக்கு இடம்
கொடுக்காமல் இருப்பதா?

கிட்டடியில் காவற்கோபுரங்
கள், முகாங்கள் அகதி முகாம்கள்
அல்ல. இல்லாதபடியால் அந்தப்
பகுதியில் பெரும்பாலும் பிரச்ச
னைகள் இருப்பதில்லை. தூர இருக்
கும் முகாம்களுக்கும் காவலுக்கு
யார்பெத்த பிள்ளைகளோ காவல்
இருக்கிறார்கள். பிறகென்ன.

இருந்தாற்போல் வான் மண்
டலத்து வல்லூறுகள் குண்டு
மழை பொழிந்தால் சரி. இல்லா
விட்டால் தூரத்து இடி முழக்
கங்களைக் கேட்டு பெரிதாக அலட்
டிக்கொள்ளாமல்.

நித்தமும் தெருக்களிலும் திண்ணைக் குந்துகளிலும் கூடியிருந்து கதைத்து பேச்சு வார்த்தை சரிவராதா? அவர்கள் ஏறி வந்தால் என்ன? இவர்கள் இறங்கிப் போனால் என்ன? என்று அலசோ அலசு என்று அலசிகடையில் ஆளை ஆள் திட்டிக் கொண்டு பிரிந்து.

கோயிலடியில் குறைவில்லாமல் சனங்கள் தூரத்தில் வெடிச் சத்தம் கேட்டாலும் கோயிலின் தூய்மை பேணும் ஸ்பீக்கர்கள் அலறிக்கொண்டு இருக்கும்.

கழுத்தில் மடித்துப்போட்ட தங்கச் சங்கிலிகளுடன் கோயில் மணியகார வேலை பார்க்கும் பக்தர்கள். கவியாண வீட்டில் காரணமில்லாமல் அசைந்து திரியும் பருவப் பெண்களைப் போல மெதுவாக அல்ல விரைவாக அசைந்து.

யார் சொன்னார்கள் நாட்டில் பிரச்சனை என்று. வந்து பார்த்தால் எவன் நம்புவான், போராட்டங்கள் நடக்கின்றன என.

முன் வீட்டுக்கு வந்த பிரச்சனை பக்கத்து வீட்டுக்கும் பின் வீட்டுக்கும் வந்து விட்டாலும் பரவாயில்லை எங்கடை வீட்டை வராதவரை நாங்கள் எதற்கும் சம்மதம்தானே.

பேய்மறை பெய்யட்டுமன், கொடிய வெய்யில் எரிக்கட்டுமன் என்னதான் நடக்கட்டும் எங்கள் வீட்டு வளவு தாண்டி எல்லாம் நடக்கட்டும்.

ஏனைய இடங்களில் வீட்டு அள்ளிக்கொண்டு போகட்டும். எங்கடை வீட்டிலே குண்டு மணி அளவும் பாதுகாப்பாக இருக்கட்டும்.

இவைதானே எங்கள் மண்ணின் பாரம்பரிய பண்பாடுகள். ஒரு சில விதிவிலக்குகளை விட்டால்? வேறெதைத்தான் காண முடியும்.

“பேப்பரில் என்னவாம்” என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்த கந்தசாமி நன்றாக காறிக் கடை வாசலில் துப்பினார். யார் காலில் மிதிபட அந்தத் துப்பல் புண்ணியம் செய்ததோ தெரியாது.

“பேப்பரில் புதினம்தான்...?” என ஆறுதலாக பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருந்த நாகலிங்கம் சொல்லிக்கொண்டு கந்தசாமியை திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

“அதுதான் என்ன புதினம் என்று கேட்கிறேன்...”

“இண்டைக்கு என்ன நாலைஞ்சு இடத்திலே நல்ல அடி அடிச்சிருக்கிறார்கள்”

“கனக்க விழுந்துதோ என்ன மாதிரி?”

“சா... கனக்க அல்ல”

“மடையன்கள் மினைக்கெட்டுச் செய்யிறவங்கள் போரப் பொலிய கவக்க விழுத்தினால் என்ன?”

“உனக்கு என்ன விசரே...”

“ஏன்...”

“அவர்கள் இப்ப முந்தின மாதிரியே”

“அப்ப என்ன கஸ்டமே”

“பின்ன...”

“எண்டாலும் மினைக்கெட்டுச் செய்யேக்கை கனக்க விழுத்தினால் தானே நல்லது”

“நீ சொல்லுறதும் சரிதான் ஆனால் இவன்களுக்குக் கெட்டித் தனம் காணுது”

“அது எண்டால் மெய்தான்”

“இஞ்சைபார் பேப்பரைப் பார்க்காமல் கதைக்கத் தொடங்கியிட்டம்”

“சரி... சரி... வேறே என்ன இருக்கு”

“எங்கடை கிழக்குப் பகுதியில் கனபேர் அகதிகளாகப் பள்ளிக்கூடங்களிலே இருக்கினமாம்”

“அங்கால நெடுகப் பிரச்சனைதான்”

பிரச்சனைகள் வராட்டி பிரச்சனை தீருமே. நடக்கிறது நடக்கட்டும்”

அங்கால செய்யிற மாதிரி இங்காலையும் செய்வீனமோ”

உது நடக்காது இவன்கள் விடுவங்களே”

“அதுதானே என்னவோ நல்ல காலம் இஞ்சைதான் கொஞ்சம் தன்னும் நிம்மதியாய் சீவிக் கிறம். அடிக்கிற அடியனை அங்கால அடிச்ச எங்களை நிம்மதியாய் இருக்கவிட்டால் காணும்”

“யார் செய்த புண்ணியமோ இஞ்சாலை பிரச்சனையும் இல்லை. சாமான்கள் கொஞ்சம் கூட விலை வித்தாலும் எங்கடை பாடு பரவாயில்லை” என்றார் நாகலிங்கம்.

“இஞ்சை பாரன் நான் வந்த விசியத்தை மறந்துபோய் எங்கையோ போட்டன்” எனச் சொன்னார் கந்தசாமி.

“என்ன...”

“கொழும்பு பஸ் என்ன மாதிரி போய் வருகுதோ”

நெற்றைக்கு போன பஸ் அரைவாசி வழியில் திரும்பி வந்திட்டுதாம்... இனி என்ன மாதிரியோ...”

“அப்பிடியோ விசியம். பாவம் பெடியன் கொழும்பிலே நின்று கஸ்டப்பட்ட போகுது”

“எந்தப் பெடியன்...”

“என்றை கடைசிப் பெட்டையின்ரை புருஷன் சலுதியால போனகிழமை வந்து கொழும்பிலே நிக்கிறான். ஏதோ கொஞ்ச அலுவல்கள் இருக்குது. அதை முடிச்சுக்கொண்டு இண்டைக்கு நாளைக்கு வாறதெண்டு போனில சொன்னவராம்”

“இப்ப என்ன அவசரம். கொழும்பிலே நிக்கட்டுமன். அங்கை நிண்டால் பார்த்து ஆறு தலாய் வரலாம் தானே.”

“அங்கை நின்றா வீண்செலவு தானே. ஹோட்டலில் நிற்க ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு முடியும்.”

அதோடை பெடியன் கணசாமான் களோடை வந்திருக்கும். அது இது என்று விதம் விதமாய் கணக்க கொண்டுவந்திருப்பர் ம... என்ன செய்யிறது என்றுதான் யோசினையாய் இருக்கு.”

“ஐன்றுக்கும் யோசிக்காதே யும். பெடியன் ஆறுதலாய் வரட்டும் நேற்றைக்குத் தானே பஸ் திரும்பி வந்தது. நாளைக்கு நாளையிண்டைக்கு ஓடும் அதுக் கிடையில ஏதும் பிரச்சினை வாரட்டி சரிதானே” என்றார் நாகலிங்கம்.

“இவர்கள் சும்மா இருப்பன்களே. சும்மா அவன் களை, சொறியிறது அவர்கள் திரும்பி சொறிய. உந்த ரயில் ஓடின மாதிரி ஓடிக் கொண்டிருந்தால். எவ்வளவு நல்லாய் இருத்திருக்கும். மருமேன் பெடியனும் பிரச்சனை இல்லாமல் சலு தியால வந்த உடனேயே வந்திருப்பார்”

“அது எண்டால் மெய்தான்”

“நாளைஞ்ச நாளைக்குத் தன்னும் கடைசி ஒரு பிரச்சினை தன்னும் இல்லாமல் பஸ் ஓடினால் மருமேன் வந்திருவன்”

“என்னவோ அவசரப்பட்டு வர வேண்டாம் என்று ரெலி போன்செய்து விடும்”

“வேறே என்னத்தை செய்யிறது. இவர்கள் யாரைப்பற்றி யோசிக்கிறார்கள் சனம் எவ்வளவு கஷ்டப் படுகிறார்கள் என்று

கொஞ்சம் தன்னும் சீர்தனை இருக்கோ” என சலித்துக் கொண்டார் கந்தசாமி.

பேப்பர் கடைக்கு அப்பால் பெற்றேல் கடை போட்டிருந்த சிறு பெடியன் ஒருவன் “பெற்றேல்... பெற்றேல்...” எனச் சத்தம் போட்டு டீருட்டால் போய் வந்து கொண்டிருந்த மோட்டார் சைக்கிள், ஸ்கூட்டர்களின் பின்னால் கொஞ்சந்தூரம் ஓடுவதும் நிற்பதுமாக அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி பெற்றேல் என்ன விலை?” என்றார் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் காரர்.

“இருபத்திலு ரூபாய் அண்ணை” என்றான் பெடியன்.

“என்ன இருபத்திலுலோ. நேற்றைக்கு இருபதுதானே விற்பது.”

“அதுக்கு என்ன செய்யிறது இண்டைக்கு லொறியன் போகேல்லையே...”

“நல்ல கதைதான் ஏன் தம்பி உந்த அநியாயம்”

“நாங்கள் என்ன செய்யிறது நாங்கள் வேண்டித்தான் விக்கிறம் எங்களுக்கும் கொஞ்சம் வைச்சுத் தானே விற்பம்”

என்று கதைத்துக் கொண்டு இருக்க, கடைவாசலில் நின்ற சின்னத்துரையர் ஓடிப்போனார். பெற்றேல் விற்கும் பெடியனை நெருங்கினார்.

தமிழ்ச் சான்றோர் போன்றார்

✪ கே. கணேஷ்

செக்கியுத்தார் முன்னர் சிதம்பரனார் வெஞ்சிறையில் ‘செக்’ கிழுப்பார் இந்நாள்தம் சீர்தலைவர் — கொக்கரித்தே ஏராள வாய்க் குண்டெறிவார் சங்கையெனில் பாராளு மன்றத்தில் பார்.

வள்ளுவர் சீர் நெறியில் வாழ்க்கை வகுப்பதாய்த் துள்ளும் சிலர்தம் சுயகுறளில் — கள்ளண்ணைப் பக்கம் இலையாம் பனைமர நீர் உள்ளருந்தச் சிக்கல் இலையாம் சிறிதும்.

கண்ணகியின் கற்புநெறி காட்டிப் பெருமுழக்கம் விண்ணதிரப் பேசுபவர் வீட்டில்தம் — பெண்ணரசி இல்லாத நேரம் இருப்பாளாம் மாதவியாள் பொல்லாத ‘மேகலை’யைப் போர்த்து.

“தம்பி மெய்யாய் லொறி கொழும்புக்கு போகேல்லையோ” என்று கேட்டார்.

“நல்ல கதைதான் கதைக்கிறியள் நாட்டு நடப்பு உங்களுக்கு தெரியாதோ, நேற்றுப்பின்னேரம் ஒரு பிரச்சனை நடந்து... போன லொறி, பஸ் எல்லாம் திரும்பி வந்திட்டுது”

“அப்ப இனி என்ன, எப்ப சரிவரும்” என்று கேட்டார் சின்னத்துரையர்.

“யாருக்குத் தெரியும் போகேக்க காணவேண்டியதுதான்” என்றான் பெடியன்.

“என்ன சின்னத்துரையர் லொறியிலே ஏதும் அனுப்பினீரோ” என்று கேட்டார் நாகலிங்கம்.

“சாச்சா, அப்பிடி ஒன்றும் இல்லை”

“பிறகு ஏன் லொறிபோகுதோ வருகுதோ என்று விசாரிக்கிறீர் காரணமில்லாமல் நீர் எங்கையும் கால்வைக்க மாட்டீரே” என்றார் கந்தசாமி.

“லொறியள் கொழும்பு போகேல்லையாம்”

“ஓமோம்”

“இப்பிடியே ஒரு சிழுவைக்கு போகாமல் நின்றிட்டால் நல்லது” என்றார் ஆர்வத்துடன் சின்னத்துரையர்.

“ஏன்” என்று கேட்டார் கந்தசாமி.

“கொஞ்சம் பிரியமான சாமான் இருக்கு. இப்ப கொஞ்சம் விலை டல் லொறியள் கொழும்பு பால வராமல் நின்றால் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம். என்றார் சின்னத்துரையர்.

திருவாசகத்தின் பொருளுருவமும் தத்துவ நோக்கும்

— ❁ — முருகையன்

தமிழில் எழுந்த இலக்கிய வரலாறுகளில், இலக்கியப் படைப்புகளின் உள்ளடக்க அமைப்பு முறை செம்மையாக ஆராயப்பட்டுள்ளது என்று கூறுதல் பொருந்தாது. பொரும்பாலான இலக்கிய வரலாற்று அறிஞர்கள் இரு வித அக்கறைகளை உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர் (I) இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்தை வகைப்படுத்திக் காட்டுதல், (II) கால ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுதல் ஆகிய இரண்டுமே அந்த அக்கறைகள்.

உள்ளடக்கத்தை வகைப்படுத்திக் காட்டும் முயற்சி தமிழ் மரபிலே மிகப் பழைய காலத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது; தொல்காப்பியரின் பொருளிலக்கணம் வரலாற்று நோக்குடன் அமையாவிட்டாலும் கவிதைப் பொருளை இனங்கண்டு வகுத்து மரபு என்னும் ஒழுங்குட் பொருத்தி அமைதி காணும் முயற்சியின் உயரிய பேரரசு அந்த இலக்கணம் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஆயினும் தமிழிலக்கியத்தின் பொருட்பரப்பு விரிவடைந்து பல்கிய பின்னர், பொருளிலக்கணப் பகுப்பாய்வு படிப்படியாகக் கைவிடப்பட்டது எனலாம்.

கால ஆராய்ச்சி என்பது அண்மைக் காலத்து ஆய்வாளர்களின் முயற்சி, அவர்களிற் சிலர் தமிழின் தொன்மையை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தினாலே உந்தப்பட்டுச் சற்றே பக்கச் சாய்வு பெற்ற தருணங்களும் உண்டு. ஆயினும் நடுநிலையும் விஞ்ஞான நோக்கும் கொண்ட ஆய்வறிஞர் சிலர் நம்மிடையே தோன்றி, கணிசமான பணிகள் சிலவற்றை ஆற்றியுள்ளனர், சோமசுந்தர பாரதியார், மறைமலையடிகள் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம் ஆகியோர் புகழ்வாய்ந்த கால ஆய்வாளர்களிற் சிலராவர். இவ்வகையான கால ஆய்வின் தேவை எவ்வாறு எழுந்தது? தமிழ் மரபிலே, கலைஞர் பெருமக்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை புராண இதிகாச ஐதிகங்களுடனும் செவிவழிச் செய்திகளுடனும் கட்டுச்

சுதைகளுடனும் கலந்து மயங்கிக் குழம்பிப் போயிற்று. அதனால், நம்மவரிடையே வரலாற்றுணர்வும் மெய் பொய்யைப் பாகுபடுத்திப் பிரித்தறியும் திறனும் ஓரளவு குன்றிக் கிடந்தன. ஆகையினாலே வரலாற்று மெய்மை சார்ந்த கால ஆராய்ச்சி அவசியமாயிற்று.

வேறொரு விதமான வரலாற்று ஆய்வும் நம்மவரிடையே யரின்று வருகிறது. இலக்கியத்தில் மேலாண்மை பெற்றுத் திகழும் கந்துவங்களையும் கோட்பாடுகளையும் சித்தாந்தங்களையும் கருத்தியலையும் ஆராய்ந்து, வரலாற்று நோக்கிலே அவற்றின் படிமலர்ச்சியை நிர்ணயிப்பதே அவ்வகை ஆய்வின் அடி நோக்கமாகும். அவ்வித ஆய்வுக்கு, ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்களது 'காலமும் கருத்தும்' என்னும் நூல் நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும். நா. வானமாமலை சாமி சிதம்பரனார், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி ஆகிய அறிஞர்களின் ஆக்கங்களிலே சமூகவியலையும் இலக்கியப் பொருளையும் இணைத்து நோக்கும் பண்பு முனைப்பாகக் காணப்படுகிறது. தமிழ்ப் பாட்டுகளையும் கதைகளையும் கூத்துகளையும் படிக்கும்போது சமூக வரலாற்றுணர்வின் வெளிச்சத்தில் அவற்றைப் பார்ப்பதால், புதிய விளக்கம் கிடைப்பது உண்மையே.

ஆயினும், தமிழ் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கக் கூறுகள் எவ்வாறு ஒழுங்காக்கம் பெற்றுக் கலைவடிவு கொள்கின்றன என்னும் ஆராய்ச்சி, பயனுள்ள இலக்கிய நயப்புக்கு முக்கிய முன் தேவையாகும். இலக்கியத்தின் பொருளுருவம் பற்றிய ஆய்வு என நாம் சுட்ட விரும்புவது இதனையே ஆகும். பொருளுருவம் பற்றிய ஆய்வு புதியதொரு பொருளிலக்கணமே. ஆனால், பழைய பொருளிலக்கணத்துக்கும் இதற்கும் நிறைய வேறுபாடுண்டு. பழைய பொருளிலக்கணம், இலக்கியப் பொருள் மரபை அசையாத, இறுக்கமான சட்டதிட்டமாக வகுத்துரைப்பது. ஆனால், புதிய பொருளிலக்கணத்தில் அவ்வது பொருளுருவ இயலில், வரலாற்றோடொட்டிய மாற்றங்களும் கணிப்பில் எடுக்கப்படும். பழைய பொருளிலக்கணம் நிலைப்பியலானது; புதிய பொருளிலக்கணம் இயங்கியலானது அது (I) கால வரன்முறைப் பண்புகளையும் (II) சமூக வரலாற்றுப் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் எடுத்துநோக்கி இலக்கியப் பொருளின் சேர்க்கை முறையை ஆராயும்.

நமது இலக்கியப் படைப்புகள் அனைத்தையுமே, அப்படிப்பட்ட விரிவான பொருளுருவ இயல் ஆய்வுக்கு உள்ளாக்குதல் வேண்டும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு, பக்திப் பனுவல்கள், காப்பியங்கள், தனிப்பாடல்கள், பிரபந்தங்கள், நவீன கவிதைகள், நாவல்கள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள், நாட்டார்பாட்டுகள், கூத்துகள், திரைப்படங்கள் ஆகியவை யாவற்றையும் அங்ஙனம்

பகுத்தாய்ந்து மதிப்பிடலாம். இம்முயற்சியின் தொடக்க நிலையிலே பாட்டுக் கலையை மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஏனென்றால், வரலாற்று நோக்கிலே காணும்போது, தமிழரின் தலையாய இலக்கிய ஊடகமாய் இருந்து வந்துள்ளது பாட்டேயாகும்.

இக்கட்டுரையின் நோக்கம்

இக்கட்டுரையின் நோக்கம் திருவாசகத்தின் பொருள் வைப்பு முறையையும் அதன் பொருளுருவ இயல்பையும் சற்றே நுணுகி நோக்குவதாகும். சைவ சமயகுரவர் நால்வரில் ஒருவராகிய மணி வாசகரின் இப்படைப்பினை நாம் எடுத்துக் கொண்டது ஏன் என்பதையிட்டுச் சில சொற்கள் கூறுதல் வேண்டும். இவ்வாறான பரிசீலனைக்கு உட்படும் தகைமை திருவாசகத்துக்கு நிறைய உண்டு. தமிழ் இலக்கியப் பொருளுருவ இயலின் வளர்ச்சியை நாம் எடுத்து நோக்கினால், ஓர் உச்சக்கட்டத்தின் பேராகத் திருவாசகம் உள்ளமை நமக்குப் புலனாகும்.

தத்துவ நோக்குகளை நிலைப்பியல் (மெற்றூஃவிசிக்கல்) நெறிப்பட்டவை எனவும் இயங்கியல் (டயலெக்ட்ரிக்கல்) நெறிப்பட்டவை எனவும் வகைப்படுத்திக் கூறுவதுண்டு. பிரபஞ்சத்தின் தன்மையும் அசைவுகளும் என்றென்றைக்கும் மாறாது ஒரு நிலைப்பட்டு உள்ளன எனவும், மாற்றங்கள் போன்று தோற்றமளிப்பன கூட மீண்டும் மீண்டும் அச்சொட்டாக ஒரே விதத்திலே சுழல் சக்கரமாக மறு தலிக்கின்றன எனவும் கருதுகின்ற உலக நோக்கு — நிலைப்பியல் நெறிப்பட்டது என்று கூறப்படும். நித்தியமான பொருள்களிடையே நித்திய வலிமையுள்ள நியதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நிரந்தரக் கோலத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் அசைவுகளையே நிலைப்பியல்வாதிகள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆனால், இயங்கியல்வாதிகளோ, பிரபஞ்சத்தின் மாறும் இயல்புகளைப் பிரதானப் படுத்துவார்கள். மாறுதல் பற்றிய நியதிகளைக் கண்டுணர்ந்து வகுத்துக் கொள்கைகளாக்கி, அக்கொள்கைப் பிரயோகத்தினால், புறவுலகையும் சமூகத்தையும் மாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்வார்கள்.

இவ்விரு தத்துவ நோக்குகளும், நிலைப்பியல் நோக்கினைச் சார்ந்ததாகத் திருவாசகம் திகழ்கிறது. அந்த நோக்குக்கு மிகவும் இசைவுடைய, அந்தத் தத்துவ நோக்கைப் பிரதிபலிக்கின்ற, தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்ற, ஒரு சீரிய பொருளுருவச் சாயலைக் கொண்டதாகத் திருவாசகம் தொகுத்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூலின் பொருள் வைப்பு முறையையும், உள்ளடக்க அமைப்பியலையும் பகுப்பாய்வு செய்யும்போது இந்த உண்மை வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. அது எவ்வாறு என்பதனை இனி நாம் காண்போம்.

பின்னணி

திருவாசக காலத்துக்கு முன்பும் அதற்குச் சற்றே பின்பும் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களின் அமைப்பியல் வரலாற்றை நினைவுகூர்வது இவ்விடத்திலே பொருத்தமாகும். சங்கத் தமிழாகிய எட்டுத்தொகையிலும் பத்துப்பாட்டிலும் இடம்பெறும் தனிப்பாட்டுகள் அகம் என்றும் புறம் என்றும் பேசப்பட்டன. பருமட்டாகச் சொன்னால், அகம்—காதல்; புறம் ஏசையவை. அவை தலைவன், தலைவி, பாங்கள், பாங்கி, நற்றாய், செவிலித்தாய், பாணன், விற்றலி முதலான பாத்திரங்களின் கூற்றுகளாக, நன்கு வரையறை பெற்ற மரபுகளுக்கு இசையுமாறு ஆக்கப்பட்டன. இந்த மரபு தொல்காப்பியத்திலும் இறையனார் களவியலிலும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பத்துப் பாட்டைத் தொடர்ந்து பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தோன்றின. இவை நீதி நூல்கள். பெரும்பாலும் வெண்பா யாப்பில் அமைந்தவை. நீதிகளைச் சுருக்கிச் செப்பமாகச் செப்புவதற்கு இந்த யாப்புப் பொருத்தமானதென்று புலவர்கள் கருதினார்கள் போலும். இவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு பற்றிப் பேசலாயின.

பின்னர், சமயச் சார்பான பக்தி இயக்கம் தமிழகத்திலே தலைதூக்கிற்று. சைவ நாயன்மார்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் பக்திப்பாடல்களை இயற்றினர். இவை தமிழகத்துக் கோயில்களைச் சார்ந்து அமையலாயின. பொரும்பாலும் பதினாறுகளாய் இருந்தன. பதினாறு என்பது பத்து அல்லது பதினொரு செய்யுள்களைக் கொண்டதாகும். ஒவ்வொரு செய்யுளும், நாலடி கொண்டு அமைந்தன. இவற்றின் ஓசைகளும் வண்ணங்களும் பலதிறப்பட்டவை. சைவ நாயன்மார் நால்வரும் வைணவ ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரும் ஆயிரக்கணக்கான பக்திப் பாடல்களை நல்கியுள்ளனர். இவை இசைப் பாட்டுகள். இயற்பாட்டுக்குரிய கவிதைப் பண்புகளைக் காட்டிலும் இசைப்பண்புகளே பக்தி இலக்கியத்தில் மேலோங்கி நின்றன.

தமிழ்ப் பாட்டின் பிரதான ஓட்டம் பக்தி வெள்ளமாகப் பெருகிய சமயத்திலே, உலகியற் பாட்டுத் துறையிலும் பரிசோதனைகள் சில இடம்பெற்றன எனலாம். நெடிய கதைப்பாட்டுகளுக்குப் பொருத்தமான அமைப்பு எது; யாப்பு யாது, என்றெல்லாம் புலவர்கள் தேடுதலில் ஈடுபட்டனர். இத்தேடுதல் பல்வேறு மட்டங்களில் நடைபெற்றுள்ளன, இதன் பேராகக் கிடைத்த இலக்கியங்கள் பல வகையின. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் ஒரு வகையான காப்பியங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். திருத்தக்கதேவரின் சீவக சிந்தாமணி தொடக்கம், கம்பனின் ஈடிணையற்ற சாதனையாகிய

இராமாயணம் வரையுள்ள காப்பியங்கள் வேறொரு வகையின் இவை விருத்த யாப்பில் எழுந்தவை.

திருவாசகத்தின் அமைப்பியல் விபரிப்பு

மேலே காட்டியுள்ளது சுருக்கமான பின்னணியாகும். இனி திருவாசகப் பாட்டுகளுக்கு நேராக வருவோம். திருவாசகம் மணி வாசகர் ஆக்கியது. அவரது மற்றுமோர் ஆக்கம் திருக்கோவையார். திருவாசகத்தில் ஐம்பத்தொரு பாட்டுகள் உள்ளன. சில

பாட்டுடன்	அடிகளின் தொகை	செய்யுள்களின் தொகை
1	95	1
2	145	1
3	183	1
4	225	1
5	400	100
6	200	50
7	80	20
8	90	15
9-12	80	20
13	76	19
14	57	19
15	56	14
16	54	9
17-29	40	10
30	28	7
31	40	10
32	44	11
33-38	40	10
39	12	3
40-43	40	10
44	24	6
45	40	10
46	8	2
47	44	11
48	28	7
49	32	8
50	28	7
51	36	9

பாட்டுகள் ஒரேயொரு செய்யுளால் இயன்றவை சில பாட்டுகள் பல செய்யுள்கள் கொண்டவை. (யாப்பியலின் படி தொடக்கமும் முடிவும் கொண்ட ஒவ்வொன்றும் இங்கு செய்யுள் என்று சுட்டப்படுகின்றன. இது ஆங்கிலத்தில் 'ஸ்த்ரூன் (Z)சா' எனப்படும்.) திருவாசகத்தில் வரும் ஐம்பத்தொரு பாட்டுகள் பற்றிய அளவு விவரங்களைப் பின் வரும் அட்டவணையிற் காட்டியுள்ளோம்.

இந்த அட்டவணையைப் பார்த்தவுடனே ஓர் உண்மை புலப்படும். பாட்டுகளின் நெடுமையை வைத்துத் தான் திருவாசகம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. எட்டுத்தொகையிலும் பத்துப் பாட்டிலுங்கூட, பாட்டுகளின் பருமனை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவை தொகுதியாக்கப்பட்டுள்ளன. [ஆகையால் இது தமிழ் மரபுக்குப் புதிய தொன்று அன்று.

திருவாசகத்தின் தொடக்கத்தில் நான்கு நெடிய பாட்டுகள் உள்ளன. அவை சிறு செய்யுள்களாகப் பிரிக்கப்படாது தொடர்ச்சியாகச் செல்கின்றன. அத்துடன் 95, 145, 183, 225 அடிகளால் முறையே இயன்று, ஏறுவரிசையில் ஒழுங்காக்கப்பட்டுள்ளன. சிவபுராணம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப் பகுதி, போற்றித்திருவகவல், என்னும் இந்த நாற்பெரும் பாட்டுகளைத் தொடர்ந்து திருச்சதகம்,

3த்தல் விண்ணப்பம் ஆகிய பாட்டுகள் வருகின்றன. இவை முறையே 100 செய்யுள்களையும் 50 செய்யுள்களையும் உடையன. இவையிரண்டும் திருவாசகப் பாட்டுகளுள் இரண்டாம் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவை எனலாம். அடுத்து வரும் ஐந்து பாட்டுகளும் 14 முதல் 20 வரையிலான செய்யுள்களைக் கொண்டவை. இவை மூன்றாம் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. இவற்றுட் பெரும்பாலானவை 19 அல்லது 20 செய்யுள்களைக் கொண்டவை. ஒரு பாட்டு 15 செய்யுள்களையும் மற்றொரு பாட்டு 14 செய்யுள்களையும் கொண்டவை. இறுதியில் வரும் நான்காம் கூட்டத்துப் பாட்டுகள் பெரும்பாலும் பதிகங்கள்; 10 செய்யுள்களால் ஆனவை. இந்த நான்காம் கூட்டத்துப் பாட்டுகளின் கீழெல்லை 7 அடிகளும் மேலெல்லை 11 அடிகளும் எனலாம். 2 செய்யுள்களைக் கொண்ட ஒரு பாட்டையும் 3 செய்யுளாலான மற்றொரு பாட்டையும் விதிவிலக்குகளாகக் கொள்ளலாம்.

மேலே நாம் தந்துள்ளது பருமன் அடிப்படையிலான அமைப்பு. ஆனால், இக்கட்டுரையின் பிரதான அக்கறை பொருளுருவ அமைப்பியலே ஆகும். பருமன்முறையான அமைப்பியல்பும் பொருளுருவ அமைப்பியல்பும் திருவாசகத்தில் வியக்கத்தக்க வகையில் இசைந்து போகின்றன. அதாவது, அடியெண்ணிக்கையின் படி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ள திருவாசகப் பாட்டுகளில், பொருளுருவக் கோலமும் நேர்த்தியாக வந்து பொருந்தி விடுகிறது. இதனை நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு, திருவாசகத்தின் பொருளுருவ அமைப்பினை விபரித்தல் வேண்டும். அதாவது அதன் உள்ளடக்க வைப்பு முறையினையும் ஒழுங்காக்கத்தின் பண்புகளையும் காணுதல் வேண்டும்.

சிவபுராணம்

சிவபுராணம் திருவாசகத்தின் பாயிரம்போல் விளங்குகிறது. முழுநூலின் உள்ளார்ந்த தத்துவத்தைத் திரட்டித் தருகிறது. முதலில் வரும் பதினைந்து அடிகளிலும் சிவபெருமானைப் போற்றி வணங்கும் மணிவாசகர், அடுத்து—

“சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கி, சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்...”

என்று அந்தப் பாட்டின் பண்பையும் பயனையும் நோக்கத்தையும் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

உயிர்களின் கதியும், தொடர்ந்து செல்லும் பிறப்புகளும் (மறு பிறப்புக் கொள்கையும்), ஞானத்தை மறைக்கும் இருள் மலத்தின் இயல்பும், நல்வினை தீவினைகளின் பீடிப்பும், வீடுபேற்றை உதவும் திருவருளின் திறமும் பாட்டுப் பண்பின் நயமெல்லாம் ஒருங்கே பொங்கி எழும் உயிரின்பச் சொற்களால் உணர்த்தப்படுகின்றன. பாட்டு முழுவதும் தன்னுணர்ச்சிப் பாங்காவது- ஞானப் புலவரின் சொந்தக் குரலே இங்கு ஒலிக்கிறது. இந்தப் பாட்டின் 'பேசுநர்' மணிவாசகரே. வேறு பாத்திரங்கள் இங்கு இல்லை. ஆனால் அவர் தனியாளாக நின்றுவிடவில்லை. உயிர்கள் அனைத்துக்கும் ஒரு குறியீடு போலவும் உள்ளார். "நோக்கரிய நோக்கும் நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வும்" ஆகிய கடவுளை - "சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிகீழ்ச் / சொல்லிய" பாட்டே சிவபுராணமாகும்.

கவிஞரின் தத்துவ நோக்கு முழுவதும் சிவபுராணத்திலே சுருக்கி உரைக்கப்படுகிறது. சிவபுராணம் திருவாசகத்தின் பிழி சாறு. ஆனால், தத்துவ ஞானம் இங்கு கட்டித்த கருத்துகளாகவோ, சலிப்புத்தரும் வாதங்களாகவோ முன்வைக்கப்படவில்லை. தத்துவஞானக் கற்கண்டுகளை, பொங்கிப் பெருகும் உணர்வுப் பாலிலே கரைத்து வழங்குகிறார் கவிஞர். அவருடைய அநுபூதியின் வழிவந்த தத்துவ நோக்கு நிலைப்பியற் பாங்கானது. பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளுண்மையின் விளக்கமாக இயல்வது.

முப்பேரகவல்கள்

சிவபுராணத்தைத் தொடர்ந்து வருவன கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப் பகுதி, போற்றித் திருவகவல் என்னும் மூன்று பாட்டுகளுமாகும். இவை நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அடிகளைக் கொண்ட அகவல்களால் ஆனவை.

கீர்த்தித் திருவகவலில், சிவபெருமானுடைய அருஞ்செயல்கள் கூறப்படுகின்றன. புராணங்களிலும் மரபுவழிக் கதைகளிலும் வருஞ் செய்திகள், மணிவாசகரின் வாழ்க்கையில் நடந்தனவாகப் பேசப்படும் செய்திகளுடன் கலந்தும் அக்கம் பக்கமாக வைக்கப்பட்டும் உள்ளன. கவிஞரின் தனி ஆளுமை பரம்பொருள் எனப்படும் பொதுமையில் முழுகி அமிழ்ந்து விடுவதனால், "சிவன் செயல்" அனைத்தும் கவிஞருடைய அநுபூதி உலகிலே ஒரே தரத்தனவாக - நெருக்கமான வலிமையுள்ள உணர்வுகளாக - உருக்கொண்டு விடுகின்றன என்று கூறலாம்.

அடுத்து வருவது திருவண்டப் பகுதியாகும். பிரபஞ்சத்தின் பெருமையையும் விரிவையும் படஞ்செய்த பின், அவ்வாறான பெருமையெல்லாம் கடவுளின் முன்னிலையிற் சிறுத்துப்போகின்றன என்று

— வெயிலிலே ஒங்கிப் பரக்கும் தூசு துணுக்கைக்குச் சமானம் என்று— காட்டுகிறார். எல்லையில்லாப் பரம்பொருளின் வலிமையையும் அறிவையும் அருளையும் புறவுலகின் சிறுமையுடன் ஒப்பிடல் இயலாதெனக் காட்டுவதே கவிஞரின் நோக்கமாயிற்று.

இதன் பின்னர், மனித உயிரின் ஆன்மிக யாத்திரையை மணிவாசகர் பாடுகிறார். இந்த யாத்திரையில் எதிர்ப்படும் பல்வேறு தடைகளையும், இறுதி உண்மையைத் தெளிந்துகொள்வதன் முன்னேரும் 'தத்துகளையும்' கவிஞர் காட்டுகிறார். கல்வியாளர், துறவிகள், சமயவாதிகள், யோகியர் ஆகியோரின் சிந்தனைக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஒன்றே கடவுள் என்பார், மணிவாசகர். திருவண்டப் பகுதியில் வரும் சொற்கோவைகளும் படிமங்களும் குறியீடுகளும் தமிழ் மரபுடன் இறுகப் பிணைந்தவையாகும். சொற்களின் ஆற்றலும் சுழிப்பும் நயமும் தமிழ்மொழிக்கே உரியவை. திருவாசகம் முழுவதையும் மொழிபெயர்த்த வண. ஜி. யு. போப் (போப்பையர்) அவர்கள், திருவண்டப் பகுதியில் வரும் 66 முதல் 95 வரையுள்ள அடிகளை மொழிபெயர்த்தல் இயலாதென்றே கூறிவிடலாமென்றார். சிவபெருமானின் திருவருளை உணர்த்தும் பொருட்டு நுட்பமும், சிக்கலும் வாய்ந்த உள்ளூறை உருவகமொன்று அந்த அடிகளில் எடுத்தாளப்படுவதே இதற்குக் காரணமாகும்.

"..... என்னிற்
கருணை வான் தேன் கலக்க
அருளொடு பராவமு தாக்கினன்
பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றியோனே"

என்னும் அடிகளுடன் திருவண்டப் பகுதி முடிவடைகிறது.

அடுத்து வருவது போற்றித் திருவகவல். இதில் மனித உயிருக்கு நேரும் இன்னல்களும் இடைஞ்சல்களும் பேசப்படுகின்றன. திருவண்டப் பகுதியிற் போலவே இந்தப் பாட்டிலும் உயிர்களெல்லாம் மேற்கொள்ளும் "புண்ணிய நெடும்பயணமே" பேசப்படுகிறது. இங்கு கவிஞர் தம்மை ஓர் உதாரணமாக்கிக் கொண்டு பொதுமையான ஈடேற்றக் கோட்பாடுகளை விளக்குகிறார். மேற்கூறிய யாத்திரையில் நேரத்தக்க விபத்துகளையும் சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் அவர் காட்டுகிறார். ஆசை, கல்வி, செல்வம், வறுமை முதலான உலகியற் சூழல்கள் எல்லாமே இடையூறுகளாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. வறுமை மட்டுமன்றி, செல்வமும் ஓர் இடைஞ்சலாகவே உணரப்படுகிறது. இளமையும் காமமும் இன்ப நுகர்ச்சியும் அவ்வாறே. இத்தடங்கல்களெல்லாம் சுட்டிப்பான, உணர்வு மூட்டும் சொற்கள் கொண்டு படஞ்செய்யப்படுகின்றன.

“தெய்வம் என்பதோர் சித்தம்” உண்டாவது இந்த நெடும் பயணத்தில் முக்கியமானதொரு கட்டமாகும். ஆனால், இதுகூட இறுதி இலக்கு ஆகாது. “ஆறு கோடி மாயா சத்திகள் /வேறு வேறு தம் மாயைகள்” தொடங்குவதாலும் “ஆத்தமாஞர் அயலவர் கூடி நாத்திகம் பேசி நாத்தமும்பு” ஏறுவதாலும், “உலகாயதம் எனும் ஒண்டிறற் பாம்பின் /கால பேதத்த கடுவிடம்” எய்துவதாலும் “சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில் /அமைவதாக” வாதிப்பதாலும் “விரதமே” பெரியதென்று வேதியர்கள் சாத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டி வலியுறுத்துவதாலும் பல மயக்கங்கள் தோன்றுகின்றன என்கிறார் மணிவாசகர். இவற்றையெல்லால் கடந்து தான் மெய்யறிவு விளக்கம் உண்டாதல் வேண்டுமாம்.

மெய்யறிவு தோன்றியதன் பின்னர், அசையா உறுதியும் ஊன்றிய அன்பும் சூலையாத பக்தியும் சித்தக்கின்றன. கவிஞர் கூறுகிறார்:

“மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது...
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புலன் ஒன்றி நாத என்று அரற்றி...”

போற்றித் திருவகவல் விடா மழைபோன்று சொரியும் அரும் பொருட் பிழம்பான சொற்களால் இறைவனைப்போற்றிப் புகழ்ந்து வணங்கிப் பூசித்து நிறைவேய்துகிறது.

திருச்சதகமும் நீத்தல் விண்ணப்பமும்

திருச்சதகம் பப்பத்துச் செய்யுள்களாலான பத்துப் பதிகங்களைக் கொண்டது. போப்பையரின் கருத்துப்படி, சமய அநுபூதியின் பல் வேறு கட்டங்களைக் காட்டுவதே திருச்சதகத்தின் அடிப்படை நோக்கமாகும். முன்னைய அநுபவங்களை நினைவுகூர்ந்து திளைப்பதே இப்பாட்டின் சாராம்சம் என்று தோன்றுகிறது.

திருவாசகத்திலே இருபதாம் பாட்டாகிய திருப்பள்ளி யெழுச்சியைத் தொடர்ந்து வரும் பதிகங்களையும் பிற பாட்டுகளையும் திருச்சதகத்துடன் ஒப்புநோக்கி வேற்றுமை காண்பது பயனுள்ளது. இறுதிக் கூட்டத்துப் பாட்டுகளாகிய பத்துகளும் பிறவும் அளவிற் சிறியன. இவை பல்வேறுபட்ட கால இடைவெளிகளில் அவ்வப்போது இயற்றப்பட்டன என்று கருதலாம். ஒருவிதத்திலே பார்க்கும்போது, திருவாசகத்தின் ஈற்றில் இடம்பெறும் இக்கவிதைகள் மணிவாசகரின் வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சம்பவங்கள், தலயாத்திரைகளின்போது நேர்ந்த அனுபவங்கள் ஆகியவற்றின்பதிவுகள் போல்-ஆவணங்கள்போல் — உள்ளன. இவற்றினை மணிவாசகர் தம் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியிலே மறுமதிப்பீடு செய்து, மீழ் ஒழுங்காக்கி, மறு

ரைவு செய்தார் என்றும் கொள்ள இடமுண்டு. அதன் பேரே திருச்சதகமும் நீத்தல் விண்ணப்பமுமாகும்.

இவ்வகையில் நோக்கும்போது, திருச்சதகத்திலும் நீத்தல்விண்ணப்பத்திலும், உணர்ச்சிகள் அமைதியில் நினைவு கூரப்படுகின்றன (இமோஷன் ரிக்கொலெக்ட்றெட் இன்-ற்றங்க்குவிவற்றி) எனலாம். நீத்தல் விண்ணப்பமானது, மணிவாசகரின் வாழ்க்கையிலே ஒரு வகையான பிரிவுணர்ச்சி நிரம்பிய காலகட்டதிலே தோன்றியிருத்ததல் வேண்டும். (தனிமையுணர்வும், பதைபதைப்பும், இரங்கலும் இப்பாட்டில் நிரம்பியுள்ளன.) ஆனால் அந்த வேளைகளிலும் மணிவாசகர் தமது உறுதியைக் கைவிடவில்லை. தம்மைக் கைவிட வேண்டாம் என்று கடவுளிடம் வேண்டிக்கொண்டார். இதவே நீத்தல் விண்ணப்பம்.

நீத்தல் விண்ணப்பம் கட்டளைக் கலித்துறைகளால் ஆனது. ஆறுதலாக அமர்ந்து நினைவு கூர்ந்து செய்பமாகச் செய்யுளியற்றுவதற்கு மிகவும் வாய்ப்பான யாப்பு, இது. எனினும் உணர்வு நெருக்கத்தின் மணமும் செறிவும் எவ்வித ஊறுமின்றி நிலைத்து நிற்பதனை நீத்தல் விண்ணப்பத்திலும் நாம் காண்கிறோம்.

ஆட்டமும் பாட்டும் உரையாட்டும்

அடுத்து நாம் காண்பவை ஆடல்களாகவும் விளையாட்டாகவும் உருவாக்கஞ் செய்யப்பட்ட பாட்டுகள். உரையாடல்களாகவும் நாடகத் தனி மொழி போன்றும் இவற்றுட் சில உள்ளன. திருவெம்பாவையும் திருப்பொற்கண்ணமும், திருப்பள்ளியெழுச்சியும் மிகவும் பிரபலமானவை.

இக்கூட்டத்துப் பாட்டுகளில், ஆன்மிக அநுபவங்களும் சர்வ சாதரணமான உலகியல் நிகழ்வுகளும் அற்புதமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. சிறுமியரின் ஆடல்களும் பாடல்களும் விளையாட்டுப் பேச்சுகளும் கேலியும் கிண்டலும் வேடிக்கையுமாகிய உலகியல் நிலைகளைல்லாம், கடவுள் அநுபவத்தின் குறியீடுகளாகவும் உவமைகளாகவும் உருவகங்களாகவும் மாற்றம் பெறுகின்றன. கடவுளநுபவத்தை மாட்டி வைக்கும் சட்டகங்களாக உலகியல் நிகழ்ச்சிகள் உதவுகின்றன.

திருவெம்பாவையில் இவ்வித பாட்டாக்கல் முறை திறம்பட இடம்பெற்றுள்ளது. விளையாட்டுப் போக்குள்ள சிறுமிகள் சிலர் மார்கழி நீராட ஆயத்தஞ் செய்வதையும் அவர்கள் நீராடுவதையும் கவிஞர் படஞ் செய்துள்ளார். பெயர் சுட்டி அறிமுகஞ் செய்யப் படாத அந்தப் பாவையரின் கூற்றுக்களாக உள்ளவையே திருவெம்

பாவைப் பாட்டுகள். நமக்குக் கிடைக்கும் முதலாவது தமிழ்ச் கவிதை நாடகம் என்றும் இதனை நாம் குறிக்கலாம். பாவையரின் ஆனந்தமும் நையாண்டியும் கேலியும் கிண்டலும் அங்கதமும் விசடமும் மிகவுஞ் சுவையாக வெளிப்படுகின்றன. அதே வேளை சிரத்தையும் பக்தியும் அழுத்தமும் பற்றுறுதியும் மறுபுறத்தில் ஆழமாக உணர்த்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு “இருமையின் ஒருமையை” வெளிக்கொணரும் தகுதிப்பாடு கொண்டதாக மணிவாசகரின் பாட்டியல் உத்திமுறை உள்ளது.

திருவாசகத்திலே குரல்கொடுத்துள்ள பாத்திரங்கள்—அதாவது பேசுநர்கள்—அம்மாளை ஆடுகிறார்கள்; சுண்ணம் இடிக்கிறார்கள்; தெள்ளேணம் கொட்டுகிறார்கள்; சாழல் ஆடுகிறார்கள்; பூக் கொய்கிறார்கள்; தோள் நோக்கம் ஆடுகிறார்கள்; ஊஞ்சல் ஆடுகிறார்கள். திருவாசகத் தொடக்கத்தில் வரும் பெரும் பாட்டுகளில் உணர்த்தப்பட்ட உயரிய தத்துவமும் ஞானமும், பின்னர் வரும் வினையாட்டுப் பாட்டுகளில் உயிர்ப்பும், நறுமையும், குளிர்மையும், இளமையும் பயிலும் எழுச்சிக் கீதங்களாகப் புத்துயிர் பெறுகின்றன. இங்கு ஒரு பொதுமையான மரபு வட்டத்தினுள்ளே புதுமையான உற்சாகக் கிளர்ச்சியொன்று துள்ளி எழுவதனை நாம் உணர்கிறோம்.

வினையாட்டுப் பாட்டுகள்போலவே திருவாசகத்தில் வரும் அகத்துறைப் பாட்டுகளும் சிவனையே தலைவனாக உடையன. ஆன்மாவைத் தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் பாலனை செய்யும் இப் பாட்டுகள் பக்தி நிலையின் பல்வேறு திணைகளையும் துறைகளையும் உணர்த்துவன. இவை சுற்பனைப் பாத்திரங்களின் கூற்றுக்களாக இயற்றப்பட்டுத் திருவாசகத்தில் இடம் பெறுகின்றன. தலைவனை நினைந்து இரங்கி ஏங்கும் உணர்வு நிலைகள் பாடற் பொருளாய் அமைந்து கிடக்கின்றன. இவை தனி மொழிகளாயும் உரையாடல் களாயும் உள்ளன. தாயுடன் பேசும் மகள் (அன்னைப் பத்து) கிளியுடன் பேசும் சிறுமி (திருத்தசாங்கம்) தன்னுடன் சேர்ந்து தனது தலைவனைக் கூவுமாறு குயிலை வேண்டிக் கொள்ளும் தலைவி (குயிற் பத்து) —இவர்களெல்லாம் “திருவாசகம் பேசும்” பேசுநர்கள். தனக்கு மிகவும் பிரியமான உரிப்பொருளைக் கவிஞரின் சுற்பனை எவ்வாறெல்லாம் அணுகும் என்பதற்கு இவை எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

பத்துகளும் ஏனைய பாட்டுகளும்

இப்பாட்டுகள்பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். திருச்சு தகத்துடனும் நீத்தல் விண்ணப்பத்துடனும் இவற்றை ஒப்பிட்டுக் காட்டினோம். இவற்றுட் பல திருப்பெருந்துறையில் அருளியவை என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை மணிவாசகரின் பாட்டுகளுட்

நாயின் எதிருரை....

நான் பிச்சைக்காரன் போலக் கந்தையுடுத்திக் குறுகிய ஒழுங்கை யொன்றின் வழியாகச் செல்வது போலக் கனவு கண்டேன். எனது பின்புறத்திலிருந்து நாயொன்று என்னை நோக்கிக் குரைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆத்திரம் அடைந்த நான் அதனைத் திரும்பிப் பார்த்து “எச்சில் பொறுக்கியே! வாயை மூடு” என்று கத்தினேன்.

நாய் என்னை நோக்கி “நானொன்றும் மனிதர்களைப்போல கேடுகெட்ட பிறவியில்லை” என்றது.

என்னைப் பெரிதும் புண்படுத்திய நாயிடம் “நீ என்ன உளறுகிறாய்?” என்று ஆவேசத்தோடு கேட்டேன்.

“பித்தனையும் வெள்ளியையும் தரம்பிரித்து மதிக்கவோ, பட்டுடுத்தவரையும், பருத்தியுடுத்தவரையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவோ, அதிகாரம் படைத்தவரையும், அதுவற்ற பாமரனையும் வித்தியாசமாக நடத்தவோ உன்னைப்போலக் கற்றுக்கொள்ள வில்லையே. ஆண்டானுக்கும் அடிமைக்கும் பேதம் காணவோ.....”

நாயின் கரும் வார்த்தைகளைக் கேட்கச் சிக்காமல் ஓட்டம் பிடித்தேன்.

“கொஞ்சம் பொறு... நான் கூறுவதைக் கேளேன்...” என்று நாய் என்னைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றது.

நான் தலைதெறிக்க ஓட்டம் பிடித்தேன். கனவும் கலைத் தது. மீண்டும் உறங்கலானேன்.

23 - 4 - 1925

லூ சுன்

காலத்தால் முற்பட்டவையாய் இருத்தல் கூடும். இவற்றுள் ஓரளவு பரிசோதனை முயற்சியின் பேரூன ஆக்கங்களும் உள்ளன எனலாம். பல யாப்பு வடிவக் கூறுகளைக் கலக்கும் முயற்சியும் (கலவைப் பாட்டு), பதிகங்கள் அல்லது பத்துகளின் பருமனை வேறுபடுத்தும் போக்கும் காணப்படுகின்றன. (சில பதிகங்களில் 6 அல்லது 7 செய்யுள்களும் உள்ளன; 2, 3 செய்யுள்களைக் கொண்ட பாட்டுகளையும் மணிவாசகர் ஆக்கியுள்ளார்.) இவையெல்லாம் பரிசோதனையின்பாற் பட்டவை என்று கொள்வது பிழையாகாது.

திருவாசகத்தின் இறுதியில் வரும் இப்பாட்டுகள் பரந்ததொரு வீச்சில் அமைந்த உணர்ச்சி வண்ணக் கோவைகளாயுள்ளன. வாழாப்பத்திலும் அருட்பத்திலும் பிடித்தபத்திலும் வரும் பாடல்கள் சில, உணர்ச்சி ஈர்ப்பு நிரம்பியவை; பலரும் விரும்பிப் படிப்பவை.

இப்பாட்டுகளில் உணர்ச்சி உருக்கமும் பக்தியின் நெருக்கமும் உண்டு. அந்த வகையில் இவற்றை மணிவாசகரின் பாட்டியல் நாளேடு (பொயெற்றிக் டயற்) என நாம் கருதலாம். இந்த நாளேட்டிலேதான் இந்தக் 'கடவுட் புலவரின்' உள்ளக எண்ணங்களும் உணர்ச்சிப் பொங்கல்களும் உடனுக்குடன் பதிவாயின. திருவாசகத்தின் முற்பகுதியில் வரும் தேறல்களும் தெளிவுகளுமாகிய பெரும் பாட்டுகளுக்குப் பின்னிணைப்புகள் போலவும் ஆவணச் சான்றுகள் போலவும் இந்தப் பாட்டியல் நாளேடு விளங்குகிறது எனலாம். இவ்வாறு கூறுவது, இப்பிற்பகுதிப் பாட்டுகளின் உள்ளார்ந்த பெறுமதியை — தம்மளவிலான பெறுமானத்தை — எவ்வகையிலும் சிறுமைப்படுத்துவது ஆகாது.

பேசுநர்பற்றி ஒரு குறிப்பு

திருவாசகத்தில் வரும் பேசுநர் பற்றி நாம் ஒன்றை மனங்கொள்ளல் வேண்டும். திருவெம்பாவையில் நீராடும் பாவையரும், திருப்பொற் சண்ணத்திற் சண்ணமிடிக்கும் பெண்களும், குயிற்பத்திற் குயிலுடன் பேசும் குமரியும் மணிவாசகப் புலவரது கற்பனை பாற் படைக்கப்பெற்ற பாத்திரங்களே. ஆயினும் அவர்கள் முற்றிலுஞ் சுதந்திரமான தனியாட்கள் அல்லர். புலவரே பல முகமூடிகளை அணிந்துகொண்டு ஆடுகிறாரென்றும், நாம் நினைத்துப் பார்க்கலாம். தாம் அணிந்துகொள்ளும் முகமூடியினூடே சிலவேளை தம்மைப் புலவர் காட்டிக்கொள்கிறார். திடீரென்று தமது முகமூடியைக் கழற்றி எறிந்தும் விடுகிறார். மணிவாசகர் கவிஞர்தான். ஆனால் அவர் ஒரு ஞானியாகவே மேலோங்கி நிற்கிறார். அவருள் இருக்கும் கலையுணர்வை விட இறையுணர்வே மேலாதிக்கம் உடையது.

திருப்பள்ளியெழுச்சியில் இதற்கு உதாரணம் காணலாம். திருப்பெருந்துறையறை சிவபெருமானை அடியார் குழாம் துயில் எழுப்புவதற்காக பாட்டுகள் பாடிப் பரவிநிற்கிறது. இதுவே புலவரின் கற்பனை. துயில் எழுப்புவோர் அடியார்கள்; அவர்கள் பலர்; தனி ஒருவர் அல்லர்; மணிவாசகர் அல்லர். இந்தக் கற்பனையை அல்லது பாவனையைப் பாட்டின் பெரும்பகுதியில் மணிவாசகர் பேணிக்கொள்கிறார். ஆனால் இரண்டு மூன்று இடங்களிலே மணிவாசகர் தம்மையே மறந்து எட்டிப் பார்த்து விடுகிறார். பாட்டு

முழுவதிலும் அடியார்களைக் குறிப்பதற்குத் தன்மைப் பன்மையைக் கையாளும் அவர், "என் வாழ் முதலே" என்றும் "எனை உடைபாய்" என்றும் "என்னையும் ஆண்டு கொண்டு" என்றும் பாடும் போது தன்மை ஒருமையைக் கையாண்டு விடுகிறார். இவ்விடங்களில் மணி வாசகராகிய கவிஞரை அவருள் நிறைந்திருக்கும் பக்தர் மிஞ்சிவிடுகிறார்.

பிற கவிஞருடன் ஒப்பீடு

பாட்டுக்களை நாலடி கொண்ட பத்துச் செய்யுளாக — பதிகங்களாக அல்லது பத்துகளாக — அமைக்கும் வழக்கம் தேவாரப் பாட்டுகளிலும் காணப்படுகிறது. தேவாரம் பாடிய அப்பரும் சம்பந்தரும் சுந்தரரும் மூவர் முதலிகள் என்று சைவசமயத்தினரார் கொண்டாடப்படுவர். மூவர் முதலிகள் தேவாரங்களெல்லாம் சிவபெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவராக உடையன. இவர்களுள்ளே, சம்பந்தரின் பதிகங்களிலே திடமானதோர் அமைப்புக் கோலம் உண்டு. உதாரணமாக, இராவணன் பற்றிய குறிப்பும், பௌத்த சமணர் பற்றிய குறிப்பும் எல்லாப் பதிகங்களிலும் வரும். ஆனால் அப்பரும் சுந்தரரும் அவ்வாறு திடமான அமைப்புக் கோலம் எதனையும் கைக்கொண்டாடல். அவ்வப் பதிகத்துக்குப் பொருத்தமான அமைப்பு நெறியை அவர்கள் கைக்கொண்டனர்.

பதிகங்களுள் வரும் செய்யுள்களின் பொருள் ஒழுங்கு முறையைப் பொறுத்த வரையில், சம்பந்தரை அன்றி, அப்பரையும், சுந்தரரையும் ஒத்தவராக மணிவாசகர் உள்ளார். மணிவாசகரின் பத்துகளுள் வரும் செய்யுள் ஒவ்வொன்றும் தன்னளவில் முழுமை பெற்று விளங்குவதுடன், பதிகத்தின் இன்றியமையா உறுப்பாகவும் விளங்குகிறது.

மணிவாசகருக்கும், இளங்கோவடிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையொன்றும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்தக்கது. ஆடலிசைப் பாட்டுகளை இயற்கவிதையின் பொருட்டு இளங்கோவடிகளுஞ் சிலப்பதிகாரத்திலே கையாண்டுள்ளார். வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை முதலிய நாட்டார் ஆடலிசைப் பாட்டு வண்ணங்களை இளங்கோவடிகள் எடுத்தாண்டுள்ளார். நா. வான மாமலை சுட்டிக்காட்டுவது போல, சிலப்பதிகாரத்திலே, "நாட்டார் பாட்டுகளின் உறுப்புருவங்கள், பண்டைய பாட்டியற் புலமை மரபுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டன". திருவாசகத்திலும், "எளிமையான மக்களின் ஆடலிசைப் பாட்டு வண்ணங்கள் சமயத் தத்துவங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன. சுற்றறிவாளரும்! மரபுணர்ந்த அறிஞரு

மான மணிவாசகரின் ஆழமான சமய அக்கறைகள் மச்சளீசையுடன் சங்கமிக்கும் அபூர்வச் சேர்க்கையை இவ்விடத்தில் நாம் கண்ணொருகிறோம்.

மணிவாசகரின் புலமை, அவருடைய மற்றொரு படைப்பாகிய திருக்கோவையாரில் நன்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. அவருடைய பன்முக ஆளுமையின் பிறிதோர் அம்சத்தைக் கோவையாரில் நாம் காண்கிறோம். சான்றோர் காலத்துச் சங்க நூல்களெல்லாம் அகப்பொருள் பற்றிப் பேசும்போது மரபுவழிப்பட்ட வாழ்க்கைச் சந்தர்ப்பங்களையும் படித்தறிந்து விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய வழமையான திணைகளையும் துறைகளையும் சார்ந்தே பாட்டுகளைப் படைத்தன. இன்ன பாத்திரம் இன்ன சந்தர்ப்பத்திலே இப்படிப் பேசும் என்பதை மரபின் உதவியுடன் ஊகித்தே உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஆனால், கோவை என்பது சற்றே வேறுபட்ட பாட்டு வடிவமாகும். இது தனிப்பாட்டுகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் ஒழுங்குசெய்த ஒரு காலத்திலே மலர்ச்சிபெற்ற பாட்டு வடிவமாய் இருத்தல் கூடும். தனிப்பாட்டுகளைத் தொடுத்துக் கோத்து (கோவை செய்து) தொடர்ச்சியான கதையொன்றின் சாயலிலே கோவைப் பிரபந்தம் அமைகிறது. இது பாட்டியல் நெறியிலே அணிவகுப்புச் சீர்மையையும் உள்ளார்ந்த திட்டத்தையும் நாடிய ஒருதேடலே ஆகும். கோவைப் பிரபந்தத்தில் மணிவாசகருக்கு இருந்த ஈடுபாடு, பரிசோதனை முயற்சியிலும், பாட்டியல் அமைப்பாக்கத்திலும் அவருக்கு இருந்த அக்கறையை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. நாலடிப் பாட்டுக்களை அவர் விரும்பினார் என்பதற்குச் சான்றாகத் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் விளங்குகின்றன. இது புதிய வடிவங்களை வரவேற்கும் போக்கின் பிரதிபலிப்பாகும். ஆனால் அவர் கவிவெண்பா யாப்பிலும் அகவல் யாப்பிலுங்கூடக் கவிதைகளை இயற்றியுள்ளார். இவை நாலடியால் ஆகிய பாட்டுகள் அல்ல. பல அடிகளாலே தொடர்ந்து நடக்கும் இயல்பினை உடையவை. கவிவெண்பாவையும் அகவலையும் அவர் பயன்படுத்தியமை, அவருடைய பழம் புலமை மேம்பாட்டின் பேறு என்பது பிழையாகாது.

முடிபுகளும் பேறுகளும்

திருவாசகத்தின் பொருளுருவ அமைப்பியல்பை இதுவரை கண்டோம். இவற்றிலிருந்து பெறத்தக்க முடிபுகள் சிலவற்றைப் பின்வருமாறு பொழிப்பாக எடுத்துரைக்கலாம்.

1. திருவாசகத்தின் தொகுப்பு முறையிலே, தொகையளவான கோலமொன்று உண்டு. முதலில் வரும் நாற்பெரும் பாட்டுகளும் அடி எண்ணிக்கையிலே ஏறுவரிசைப்படி அமைந்துள்ளன. மீதிப் பாட்டுகளெல்லாம் இறங்கு வரிசைப்படி உள்ளன. சில புறனடை

கள் உண்டெனினும் அத்தகைய ஒழுங்கினம் முக்கியமான ஒன்று அன்று

தொகையளவுக் கோலத்துடன் இசைந்து போகும் வகை அபியற் கோலமொன்றும் திருவாசகத்துக்கு உண்டு. அக் பின்வருமாறு —

(அ) முதலிலே தத்துவஞான வழிப்பட்ட சித்தாந்தம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. பதி, பசு, பாசம் — அதாவது ஆண்டவன், அடியவன், அடிமைத் திறம் — என்னும் முப்பொருளும் அவற்றிடையே உள்ள உறவுகளும் கூறப்படுகின்றன. பின்னைய பாட்டுகளில் இடம்பெறும் தத்துவங்கள் அனைத்தும் முதலாவது சூத்திரிப் பிலிருந்து பெறப்படுவனவாகவே உள்ளன.

(ஆ) பின்னர் திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம் என்பன வருகின்றன. இவை மணிவாசகரின் சொந்த வாழ்வு சார்ந்தன; இவை மறுமதிப்பு, நினைவு கூரல், செப்பமான மறுவரைவு ஆகிய முயற்சியின் பேறுகள்.

(இ) அடுத்து வருவன ஆடற் பாட்டுகள். இவை கற்பனைப் பாத்திரங்களின் பாடல் போலவும் பேசல் போலவும் பாவனைசெய்யப்பட்டன. உயரிய இலட்சிய உலகினையும் எளிமையான மக்கள் உலகையும் இசைவிக்கும் முயற்சியின் பேறுகள் இவை.

(ஈ) திருவாசகத்தின் இறுதிப் பாகத்தில், தனிப் பாட்டுகள் எனவும் எண்ணத்தக்க படைப்புகள் உள்ளன. மணிவாசகரின் பாட்டியல் நாளேடு போன்று உள்ளன.

மேலே தரப்பட்ட பொழிப்புக்கும் ஒரு பொழிப்பினை நாம் பின்வருமாறு கூறலாம்; திருவாசகத்தின் பொருளுருவத்தில் (i) கோட்பாட்டு முன்வைப்பும் (ii) விளக்க — நடைமுறைப் பிரயோகமும் (iii) உதாரணப் பதிவாகிய ஆவணங்களும் பொருந்தி விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு காணும்போது, திருவாசகத்தினால் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் தத்துவநோக்கு நிலைப்பியல் (மெற்றூஃவிசிக்கல்) நெறிப்பட்டதென்பது புலனாகும். உயிர்களையும் உலகினையும் நிலைப்பியல் நோக்கிலே காண்பவராக மணிவாசகர் காட்சி தருகிறார். இவரது தத்துவ நோக்கு நிலைப்பியல் வழி நிற்கிறது என நாம் கூறுவது ஏன்? ஏனெனில், இவர் வாழ்க்கையின் இயற்கை நிகழ்முறையை ஒரு திசைப்பட்டதாகவே காண்கிறார். பதி — பசு — பாசம் என்னும் நித்தியமான பதார்த்தங்களுக்கிடையே நித்தியமாக நிலைத்துக் கிடக்கும் உறவு முறைகளின் பெறுபேறுகவே வாழ்க்கையில் நேரும் அசைவாட்டங்களும் ஏற்ற இறக்கங்களும் உள்ளன, என்

அந்த நாள் வரை....

பது அவருடைய கோட்பாடு. பிரபஞ்ச இயக்கம் சுழல் சக்கரம் போல மீண்டும் மீண்டும் ஒரே போக்கிலே சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறது; ஆக்குதல், காத்தல், அழித்தல், அருள் தருதல் என்பன என்றென்றும் மாறாத இறைவனின் தொழில்கள். இவ்வாறான கருத்தோட்டங்கள் நிலைப்பியல் நோக்கின்படி அடையப்படும் எண்ணங்களாகும்.

நிலைப்பியல் நெறிப்படி முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துகளுக்கு மிகவும் இசைவான ஒரு வடிவத்திலே, திருவாசகத்தின் பொருள் வைப்பு முறை அமைந்துள்ளது. தான் எடுத்துக்கொண்ட தத்துவத்துக்கு ஏற்ற தகுதிப்பாடும் பொருத்தமும் உள்ள கலைவடிவம் திருவாசகத்துக்கு வாய்த்துள்ளது. திருவாசகம் பேசும் உணர்வுகள், மனக்கிளர்ச்சிகள், நடத்தைகள், செயல்கள், அநுபவங்கள் யாவும் முதல் முன்வைக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளின் நோடிப் பேறுகளாக உள்ளன. இதனால் திருவாசகத்திலே வேறு, எவற்றையும்விட, கருத்துகள் முதன்மை பெறுகின்றன. நயமிக்க பாட்டுகளின் ஆக்கக்கூறுகளை நேர்த்தியாக ஒன்றிணைக்கும் ஆற்றற் சிறப்பு வாய்ந்த பெருங்கவிஞராக மணிவாசகர் பொலிகிரார் பொருளுருவ அமைப்பியற் சீர்மையில் அவர் ஈட்டியுள்ள பெருவெற்றியே இதற்குக் காரணமாகும்.

இந்த வகையில், கதை கூறும் இலக்கியங்களை விலக்கிவிட்டு நோக்கும்போது, தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே திருவாசகமானது நடுநாயகமாக விளங்குகிறது. கதைகளைப் பொறுத்த வரையில், அவற்றின் பின்னல் முறையும், நிகழ்வுத் தொடர்ச்சியும் தனியானதொரு வடிவக் கோலத்தைக் கோரிநிற்கின்றன. இவை பருமையான சட்டங்களாகப் புலவனுக்குத் துணை நிற்கின்றன. ஆகையால், கதை கூறும் பாட்டுகளைத் தனியானதொரு வகையின எனக் கருதுவது பொருத்தமே ஆகும். தத்துவபுத்திக் கவிதைகளையும் பக்திப் பாட்டுகளையும் புறம்பானதொர் உபவகையாகக் கொள்வதும் நியாயமானதே. அவ்வாறு நோக்கும்போது, திருவாசகத்தின் பொருள் வைப்பு முறையானது நமது அழகியல் உணர்விற்கும் பூரண திருப்தி தருவதாயுள்ளது. இதன் பொருட்டுப் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்திருவாசகத்தின் தொகுப்பாசிரியர் மாத்திரமே என்றும் கூறிவிட முடியாது. புராணச் செய்தியின்படி அதனைத் தொகுத்தவர் தில்லைச் சிற்றம்பலமுடையார். மணிவாசகரே திருவாசகத்தின் பொருள் வைப்பு முறைக்குப் பொறுப்பானவரோ, இல்லையோ— யாமறியோம். எவ்வாறாயினும் திருவாசகத்தின் தொகுப்பாசிரியருக்குத் தொகையளவான அக்கறையே பிரதானமாய் இருந்துள்ளது. முதல் நான்கு பாட்டுகளை ஏறுவரிசைப் பருமனின்படியும், ஏனைய பாட்டுகளை இறங்குவரிசைப் பருமனின்படியும் அவர் தொகுத்திருக்கிறார்.

✽ ஆர். எம். ஆர். நிலமே பண்டார

மேகம் எங்குமே பறவைகள் பறக்கின்றன துப்பாக்கியேந்தி திடுக்கிட்ட வியப்புடன் அழுகிறான் பச்சிளம் பாலகன்,
 பீதியுடனும் கலங்கிய கண்ணீருடனும் விம்மி விம்மி தாய் மடியில் புரள்கின்றான் பாலகன்
 சூமாதேவி பிளப்பதைப் போலவே சமாதான மலர்களை குண்டுகள் முழங்கும் ஓசை கையேந்தி அசைகின்றன கவசவண்டிகள் ஒற்றுமை இன்னிசையுடன் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக, பறவைகள் பறக்கும் நாள் வரை பச்சிளம் பாலகன் அழுகின்றான். ✽

பருமனின்படியான ஒழுங்காக்கமும் பொருளமைதியின் படியான ஒழுங்காக்கமும் கைகோத்து இணைந்து பொருந்திச் செல்ல வேண்டுமானால் உருவ உள்ளடக்கத் தொடர்புபற்றிப் படைப்பாளி கொண்டிருக்கும் உள்ளுணர்வு மிகவும் நுட்பமானதாய் இருத்தல் வேண்டும்; அத்துடன் அடியாழத்திலே தொழிற்படுவதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். புலமைபின் ஆழத்தையும் பொருத்தமான கலையுருவம் பற்றிய உணர்வுக் கூர்மையையும் இது சுட்டுகிறதென்பதில் ஐயமில்லை.

உசாத்துணைகள்

1. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம்
2. மாணிக்கவாசகர், திருக்கோவையார்
3. திருஞானசம்பந்தர், தேவாரம்
4. திருநாவுக்கரசர், தேவாரம்
5. சுந்தரமூர்த்தியார், தேவாரம்
6. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம்
7. மறைமலையடிகள், மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும் தொகுதி I, II
8. அருளம்பலவரூர், பண்டிதமணி, சி. திருவாசக ஆராய்ச்சியுரை, தொகுதி I, II
9. POPE, Rev. G.V, Tirvacagam
10. VANAMMALAI, N., Studies in Folk Literature
11. VAIYAPURIPILLAI, S., History of Tamil Language and Literature ✽

வில்லா நெக்ரோ கிராமத்தில்

ஹுவான் பாதுரியாரின்

முதல் நாளும் இறுதி நாளும்

— ❀ பி. வி. ரொஹாஸ்

கர்த்தரது கட்டளைகளையும்
தேவகுமாரனது
நற்செய்தியையும்
ரட்சணிய மார்க்கத்தையும்
அவிசுவாசிகட்கும் பாவிக்கட்கும்
அறியத்தருவதற்காகவும்,
நரகப் படுகுழியில்
அவர்கள் வீழாமல்
ரட்சணை பெறவும்,
கருதினால் மூலமாக வந்து
பெரிய பாதுரியார்
வாயால் வழங்கப்பட்ட
போப்பரசரது நல்லாசிகளை
நெஞ்சிலும்
ராத்தங்கலுக்கான
பொருட்களைப் பையிலும்
சுமந்தபடி,
மாதாங்காவினுக்குரிய
குளிர்நட்டப்பட்ட காரில்
அனுப்பப்பட்டேன்.

மழை நீர் ஊறிய
மண் வீதிச் சேற்றில்
வண்டி போக மறுத்தது.
கர்த்தரின் புனித சித்தம்
அதுவாயின்
அப்படியே ஆகட்டும். ஆமென்.
விரைவாகத் திரும்பும் அவசியம்
சாரதிக்கு—

பெரிய பாதுரியார்
வணக்கத்துக்குரிய கல்டேரா
மாலை விருந்தொன்றுக்குப்
போகிறார்.

ஜெனரல் ஹெர்னாண்டெஸ்
டா சூலா
விசுவாசி என்று மட்டுமே
கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

புதிய கிராமம்
வில்லா நெக்ரோவுக்கு
இன்னும்
ஒன்றரை கிலோமீற்றர்.
பையைத் தோளில் மாட்டியபடி
வெள்ளை அங்கியை
சேறுபடியாமல் உயர்த்தி,
பட்டியை இறுக்கிக் கொண்டு
ஓரமாக நடந்தேன்.
ஒங்கிய மரங்களுடாக
சூரிய ஒளியும்
அதன் நடுவே
கரிய மனித நிழல்வடிவுகளும்
தெரிந்தன.

அவர்கள் நான் போய்ச்
சேரும்வரை
பார்த்திருக்கவில்லை.
வந்த ஏழுபேரும்
அழுக்கேறிய கால்கள்

செற்றில்பதிய
வண்டியிட்டு வரவேற்றனர்.

தவ கிருபையால்
மறுநாள் செபமும்
மனப்பாடம் செய்துவைத்த
போதனைப் பிரசங்கமும்
என்றாகவே நடந்தன.

ஆனாலும்
அவர்களுக்கு
அதிகம் விளங்கியிராது.
அவர்களுடைய பாவச்
செயல்களின்
பட்டியல் நீளமானது.

சிதவை மாகரீத்தாவின்
ஆறு குழந்தைகட்கு
மூவர் தகப்பன்மார்.
அவளுடைய காதலன் பெப்பேக்கு
வெற்றிண்டு காதலிமார்.
கூலேக்கும் மூவர்.
ஹோலே
கோபத்தில் கொலை செய்தான்—
அகப்படவில்லை.

எனவெடுத்த மானுவேல்
அஜயிலால் ஒருமாதம்.
பாவத்தில் பிறக்காத
பிள்ளை ஏதுமில்லை.
களவும் காமமும் கொலையும்
அவர்கட்குப்
பாவங்களாகத் தெரியவில்லை.
அவை பற்றி இரகசியங்களும்
யில்லை.

என் வற்புறுத்தலில்
இரண்டு பேர் மட்டும்—
மரியாவும் இஸபெல்லும்—
பாவமன்னிப்புப் பெற்றனர்.

கர்த்தரே!
பாவிகள் அனைவரையும்
பிழைகளை உணரச் செய்து
மன்னித்து ரட்சிப்பீராக.
ஆமென்.

X X X

என் நேரம்
போதனையையும் ஜெபத்தையும்
விட
பயிர்ச்செய்கையிலும்
கிராமத்துப் பிள்ளைகட்குக்
கற்பிப்பதிலும்
செவ்வாகி விடுகிறது.

இரண்டு வருஷத்தில்
வில்லா நெக்ரோ
கொஞ்சம் மாறித்தான் உள்ளது

இப்போதெல்லாம்
கிராமத்துக் குழந்தைகளின்
விலா எலும்பு தெரிவதில்லை
மரிஹூலான பயிரிட்ட நிலத்தில்
மரவள்ளியும் சோளமும்
நிற்கின்றன...

மாலை நேரங்களில்
பெற்றோ மாக்ஸ் விளக்கொளியில்
அழுக்கு இல்லாத
ஆடைகளுடன்
பாடி ஆடுகிறார்கள்.

ஆனாலும்
நானைப் பகலோடு
வில்லா நெக்ரோ
மூடப்பட உள்ளது.
அரசாங்கம்
இந்த நிலங்களை
அமெரிக்கன் கொம்பனிக்கு
விற்ப்புவிட்டது.

கல்தேரா பாதிரியார்
கார் அனுப்பியிருந்தார்
நானை வருவதாகச் சாரதியிடம்
சொன்னேன்
ஜெனரல் சூலோவின்
படைப்பிரிவினர்
அதிகாலைமேலேயே வந்து
விட்டார்கள்.

மானுவேல்
தன் பழைய துப்பாக்கிக்கு
எண்ணெய் பூசுகிறான்.
சூலேயும் ரமோனும்
கத்திகளுக்குச்
சாணைபிடிக்கிறார்கள்
மாகீ த்தா
கழிகளின் முனைகளைக்
கூராக்குகிறார்
கர்த்தரே
நானைப் பின்னேரம்
வானம் மட்டுமே சிவப்பாக
இருக்கட்டும்
என்று வேண்டிக் கொண்டேன்.

கிராமவாசிகளில் நால்வர்
மரணம்.
காயம்பட்ட முப்பதுபேரில்
மூவர் பெண்கள்
ஏழுபேர் குழந்தைகள்.

சூலேயைக் கொண்டு
போய்விட்டார்கள்
அனேகமாக
பிழைக்கமாட்டான்.
மனுவேலின் பிணம்
மரவள்ளிகளின்
மறைவில் கிடந்தது.

மிஞ்சியவர்கள்
காட்டுக்குள்
தலைமறைவானார்கள்.

கர்த்தரே!

நான் காட்டிலிருந்து
திரும்பி வரும்வரை
மரப் பொந்தில் வைத்துள்ள
என் வெள்ளை அங்கியையும்
தோல் உறைபோட்ட
பைபிளையும்
பத்திரமாகப் பார்த்துக்
கொள்ளும்
என்னுடைய மக்கள்
பத்திரமாக
ஊர் திரும்பிய பிறகே
எனது அடுத்த ஜெபம்
நடைபெறும்.
அது வரையில், கர்த்தரே
என்னை மன்னிப்பீராக.
ஆமென். ★

ஆஸ்பிரின் — குழந்தைகளுக்கு தடை

நீண்ட காலமாக குழந்தைகள் முதல் முதியவர்கள்வரை சாதாரண விளம்பரங்களை நம்பி பாவித்து வந்த ஆஸ்பிரின் வில்லகனும் அதனோடு இணைந்த மருந்து வகைகளும் தற் போது பல நாடுகளில் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. 12 வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகள் இதனை உட்கொள்ளுவதால் உயிராபத்து விளைவிக்கக் கூடிய ஈரல், மூளை வியாதிகள் ஏற்படுவதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே தகுந்த மருத்துவ ஆலோசனைகள் இல்லாமல் எந்த மருந்து வில்லகனையும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுப்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

‘ஒரு இந்தியக் கனவு’ — திரைப்படம் பற்றிய ஒரு பார்வை

✽ சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி

போலித்தனமான உணர்வுகளையும், பொய்யான உலகத்தையும் நாடக பாணியில் காட்டிவந்த தமிழ் சினிமாவில் அண்மைக்காலமாக சிலமாறுதல்கள் ஏற்பட்டுவருகின்றன. பெண்ணடிமைபற்றியும் (‘அவள் அப்படித்தான்’), அடிப்படை வாழ்க்கைத் தேவை யொன்றுக்காக மக்கள் போராடுவது பற்றியும் (‘தண்ணீர் தண்ணீர்’), தேயிலைத்தோட்டத்து தொழிலாளர்கள் பிரச்சினை பற்றியும் (‘புதிய அடிமைகள்’) தமிழ் சினிமா கவனம் செலுத்த முற்படுகின்றது. வர்க்க முரண்பாடு, தொழிலாளர் கிளர்ச்சி, சாதியமைப்பு ஆகிய சமூக உள்ளடக்கங்களை பல திரைப்படங்கள் கையாளுகின்றன. இவை வரவேற்கத்தக்க மாற்றங்கள் தான். நாம் வாழும் காலத்தின் சமூகத்தேவையுங்கூட. ஆயினும் இவ்வாறான சமூகப்பிரச்சினைகளைக் கையாள்வதால் மட்டும் இத்திரைப்படங்கள் சிறந்த கலைப்படப்புக்களாகி விடுமா? நிச்சயம் அவ்வாறு இருக்க முடியாது. கையாளப்படுகின்ற விடயங்கள் எவ்வளவு தூரம் பிரக்ஞையோடு, சரியான பார்வையோடு கையாளப்படுகின்றன. அவை எவ்வாறு திரைப்படத்துக்குரிய கலையம்சங்களோடு முறையாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன என்பன அடிப்படை விசயங்களாகும். ஆயினும் இன்று வெளி வருகின்ற முற்போக்கு திரைப்படங்கள் பலவும் சொல்ல வருகின்ற கருத்தை ஆழமாக விளங்கிக் கொள்ளாமலும், கொச்சைப்படுத்துகின்ற விதத்திலும் சினிமா என்ற ஊடகம் பற்றிய தெளிவின்றி அவை வியாபாரத்தனமாகவே எடுக்கப்படுகின்றன. சரசியலோ சமூகப் பார்வையோ இல்லாத மசாலாப் படங்களுக்கும் இவ்வாறான திரைப்படங்களுக்கும் அடிப்படைவேறுபாடு இல்லாமலும் போகின்றது. இந்தப் பின்னணியிலேயே இந்திய அரசின் பிராந்திய ரீதியான பரிசொன்றையும் பெற்றுக்கொண்ட கோமல் சுவாமி நாதனின் ‘ஒரு இந்தியக் கனவு’வையும் நோக்க வேண்டும்.

மலைவாழ் மக்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய வரும் கல்லூரி மாணவிகளில் அனேகமாக அந்த மலைவாழ் மக்களின் பின்தங்கிய நிலையையும், அங்கு வாழும் பெண்கள் கேவலப்படுத்தப் படுவதையும் கண்டு அனுதாபங் கொள்கிறார். (தமிழ்ப் படங்களில் வெவ்வேறு விடயங்கள் தற்செயலாக நடப்பதைப்போல்தான்) ஆராய்ச்சி

முடிந்து நகரத்துக்குத் திரும்பிப் பட்டமும் பெற்றபின் அந்த மலை வாழ் மக்களின் வாழ்க்கையை உயர்த்தும் நோக்குடன் அதே கிராமத்துக்குத் திரும்பி வருகின்றனர். அங்கு வந்தபோது, முன்பு அவளுடன் நெருங்கிப் பழகிய சினேகிதியாயிருந்த மலைவாழ் பெண்ணைருத்தி தற்கொலைசெய்து விட்டதை அறிகின்றனர். அதற்கு அவர்கள் சொன்ன காரணங்களை அவள் நம்பவில்லை. அந்தத் தற்கொலைக்குப் பின் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்க வேண்டுமென்று நம்பும் அவள் அதனை அறிய முற்படுகின்றனர். அந்த ஊரில் இருக்கும் பயணிகள் விடுதியில் ஓரிரவு தங்கிய அரசியல் வாதியின் மகனொருவனால் கெடுக்கப்பட்டதால் வாழ விரும்பாமலேதான் அவள் தற்கொலை செய்தாளென்பதை அறிகின்றனர். நகரத்துக்கு வந்து பத்திரிகைக்காரர்களை அழைத்து அந்த விடயத்தை அம்பலப்படுத்துகின்றனர். கிராமத்தில் அதேமக்களைக் கொண்டு போராட்டம் நடாத்த முனைகின்றனர். அந்த ஊர் பொலிஸ் அதிகாரியும் தனது பதவியைத்துறந்துவிட்டு அவர்களோடு போராட முன் வருகின்றார். (மக்களில் கொண்ட அனுதாபமா? அனோமிகாவில் கொண்ட காதலா? சுத்த சினிமாத்தனம்) அதிகாரபலம் மக்களை அச்சுறுத்துகிறது. அவர்கள் வாழ்க்கையில் கஷ்டங்களேற்படுகின்றன. அவர்களுக்குச் சலிப்பேற்படுகின்றது. அனோமிகாதான் தமது கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணமென்று குற்றம் சாட்டுகின்றார்கள். அவளுக்கும் சலிப்பேற்படுகின்றது. எனினும் மனம் குலையாது போராட்ட நியாயங்களை, அவசியத்தை எடுத்து விளக்குகின்றனர். இறுதியில் மக்கள் போராட அணிவகுத்துச் செல்கின்றார்கள். அவளும் முன்னாள் பொலிஸ் அதிகாரியும் (காதலர்களாகவும்) முன் செல்லுகின்றார்கள். கோசங்கள் வாளை முட்டுகின்றன. போராட்டத்தின் முக்கியத்துவம் பின்னணியில் விவரிக்கப்படுகின்றது.

கதையைப் பொறுத்தவரை தமிழ் சினிமாவிற்கு அந்நியமான தென்பது உண்மைதான். ஆயினும் அவை 'சினிமாவிற்கெனத் தயாரிக்கப்பட்ட கதை. அந்த மக்களின் யதார்த்த வாழ்க்கையை, அவர்களது பிரச்சினைகளை ஆழமாகத் தொடவில்லை. அதுமாத்திரமன்றி சொல்லவந்த விடயமே அபத்தமாக்கப்படுகின்றது. காலகாலமாகப் பின்தாங்கிய நிலையில், தமது பிரச்சினைகள்பற்றி அறியாது, போராட்டவுணர்வின்றி வாழும் மக்களை தாமே தமது பிரச்சினைகளை உணர்ந்து உணர்வு பூர்வமாக (நிர்ப்பந்தப்படுத்தாமல்) போராடத் தூண்டுவது போல இல்லாமல், வெளியார் வந்து அவர்களைப் போராடத் தூண்டி விடுவதும், அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்குவது போலக் காட்டுவதும் செயற்கைத் தன்மையானது மாத்திரமல்ல. பிற்போக்குத் தனமானதுங்கூட. பல்வேறு இடங்களில் தர்க்கரீதியான முரண்பாடு

கள் காணப்படுகின்றன. ஒழுக்கம்பற்றியே அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தாத சூழலில் கற்பழிக்கப்பட்டதால் ஒருத்தி தற்கொலை செய்துவிடுவது 'சினிமா'விற்கானதாகிவிடுகின்றது.

கதைப்பிரதியாக்கத்தில் உள்ள குறைபாடுகளைப்போல அவற்றைக் காட்சிப்படுத்துவதிலும் குறைபாடு காணப்படுகிறது. மலை வாழ்மக்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணி நேர்த்தியான முறையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. சினிமாவில் மிகவும் இலகுவாகக் கூடிய அகவுணர்வு வெளிப்பாடு கவனத்திலெடுக்கப்படவில்லை. போராட்ட முக்கியத்துவத்தை காட்சிகள் மூலம் வலியுறுத்தாமல் பின்னணியில் விபரிக்க முயல்வதே திரைப்படத்தின் முக்கிய குறைபாடாகின்றது.

'தண்ணீர் தண்ணீர்' நாடகத்தின் மூலம் (இதே நாடகம் தான் பின்னர் பாலச்சந்தரால் திரைப்படமாக்கப்பட்டது.) வெளித்தெரியவந்தவர் கோமல் சுவாமிநாதன். அவர் அந்த நாடகத்தின் மூலம் சாதித்த அளவிற்கு இந்தத் திரைப்படத்தின் மூலம் எதையும் சாதித்துவிடவில்லை என்பது உண்மையாகும். ★

☉ போதை வஸ்து ☉ அடி. பகீரதன்

எயிட்சை தருகுது
எங்களைக் கொல்லுது
வயித்தை வருத்துது
வாழ்வை அழிக்குது!

உழைக்கும் மக்களை
இயந்திர மாக்குது
இழைக்கும் கொடுமை
மறைக்குது மருந்து!

மரியாதை கெடுக்குது
கோழைகளாக்குது
சரியெது பிழையெது
அறிதலை தடுக்குது!

சிறியவர் பெரியவர்
சிந்தையைத் தடுக்குது
வறியவர் துன்பம்
காரணம் மறைக்குது!

போரிடும் உணர்வினை
போக்குது போதை
அரசது அதற்காய்
ஆக்குது பாதை!

போதையை எதிர்த்து
போரிட துணிந்திடு
பாதையை வகுத்திடு
பயணத்தை தொடர்ந்திடு

'சந்நிதிக்குச் செல்வேன்'

செண்பகன்

செல்வச் சந்நிதியானிடம் செல்வமும்
செல்லக் கதிர்காமம் நோக்கிக் கால்நடையாய்ச் செல்வமும்
விரதங்கள் பூண்டேன்; வெளிக்கிட்டுவிட்டேன்.

பறவைக் காவடியில் பறக்கவும்
பிறதட்டை போட்டு வீதிமண்ணில் புரளவும்
நேர்த்திகள் செய்தேன்; நேராகப் புறப்பட்டு விட்டேன்

மாறாக வந்திடும்
பேய், முனி மோகினிப்பிசாசு,
சங்கிலிமாடன், எறிமாடன்,
பேரின வெறிமாடன்
ஆதியோடந்தமாய் நீராகி எரியும்
கோயிலின் தேரும் கோபுரவாசலும்
கண் முன்னே தெரியும்.

"நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்" என்ற
நாவுக்கரசன் கண்டதரிசனம் காண்பேன்
தொண்டமாற்றில் தோய்ந்து எழுவேன்;
மாணிக்க கங்கையில் மூழ்கி மகிழ்வேன்;
நடுச்சாமந்தானும் காவடி, கரகங்கள்
நெடுநேரம் ஆடும்; நெஞ்சங்கள் பாடும்,

சிதம்பரம் செல்வேனென்று சூளுரைத்த நந்தன்
சிரம்சாயவென்று தீநெருப்பினிலேயிடும்
தில்லைமாழந்தணர்கள் சூழ்ச்சிகள் சாகவென்று
கரங் கொண்டு ஆயுதம் காவல் வென்று வாசலுள் சென்ற
சரித்திரம் கண்டவன் நான்; சாகாவரம் பெற்றவன் நான்.
கொடுங் கோலன் மாயும் குணங்குறிதெரியும்.

இரணியன் எங்கள் இரட்சகனல்லவென்று
பீரகலாதன் அங்கே பிரச்சாரம் செய்ய
நரசிம்மன் அவதாரம் நானெடுப்பேன் நானே.

சிறுகதை

குரூரம்

ச. முருகானந்தன்

பிரசவத்திற்குக் காத்திருக்கும் பெண் போல அந்த வயற் பிரதேசம் புதுப் பொலிவோடு காட்சியளித்தது. இன்னமும் இரண்டு வாரம் போனால் அறு வடையை ஆரம்பிக்கலாம்.

தத்தித் தாக்கம் அதிகமாக இருந்ததால், அதைக் கட்டுப்படுத்த, மருதநாயகமும் நண்பர்களும் ஈடுபட்டதுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வாய்க்கால் கரையோரம் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான் சின்னப் போடி. வயலிலே தெளித்த பூச்சிக் கொல்லியின் மணம் காற்றில் மிதந்து வந்தது... 'ஓ இன்னிக்கு வயலுக்கு மருந்தடிச்சிருக்கிறாங்க போலிருக்கு' என்று மனதுள் நினைத்தபடி, வாய்க்காலுக்குக் குறுக்காகப் போட்டிருந்த மரப்பாலத்தைக் கடந்து கமத்துள் நுழைந்தான். அவன் பெருவரம்பில் ஏறிய போது, வயற்காட்டில் மும்மரமாக வேலை நடந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. எப்படியாவது மருதநாயகத்தின் கூட்டத்தாரின் நெல்லை அறுவடையின் போது கொள்முதல் செய்ய

வேண்டும் என்பது அவனது திட்டம். அதைப் பட்டணத்தில் கொண்டுபோய் விற்றதன் மூலம் பெருவாபம் சம்பாதிக்க முடியும் என்று மனக்கணக்குப் போட்டிருந்ததால், பகைமையையும் பொருட்படுத்தாமல் மருதநாயகத்தைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறான்.

தன் வரவை அறிவிக்கும் முகமாக சின்னப் போடி செகுமினன்.

வேலையில் மும்மரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த மருதநாயகம் ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"என்ன மருந்தடிப்பா?... எல்லாம் முறைப்படி தான் நடக்கிறது போலிருக்கு..." பெருவரம்பில் நின்றிருந்த சின்னப் போடி சிறிது கிண்டலாகக் கேட்டான். "விளைச்சல் எப்படி?"

"ஏதோ ஆண்டவன் புண்ணியத்தில் பரவாயில்லை. தோட்டமும் நல்லாய் வந்திருக்கு..." முண்டாசாகக் கட்டியிருந்த சால்வையை அவிழ்த்து முகத்தில் வடியும் வியர்வையைத் துடைத்

தபடி பதிலளித்தான் மருதநாயகம். 'இவன் இப்போ எதற்காக வந்திருக்கிறான்?' என்று மனதில் எண்ணியபடியே, 'உங்களுக்கு விளைச்சல் எப்படி?' என்று ஒப்புக்குக் கேட்டு வைத்தான்.

"அதையேன் கேட்கிறே?... தத்தி விழுந்து எல்லாம் சப்பியாய்ப் போச்சு! ஏக்கருக்கு ஐம் பது அறுபது புசல் அடிக்குமோ என்கிறது சந்தேகம் தான்-"

"விவசாயம் கைகொடுக்கலை... வியாபாரத்தையாவது கவனிக்க வேண்டாமா?... அறுத்தடிப்பு முடிஞ்சதும் உன்னுடைய ஆக்களினர் நெல்லை எனக்குத் தான் தரணும்... நியாயமான விலைக்குக் கட்டுவேன்..." சின்னப்போடி வேண்டுகோள் விடுத்ததும் மருதநாயகம் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

சின்னப்போடியைத் தெரியாதார் எவரும் ஒதியமலைப் பிரதேசத்தில் இல்லை எனலாம். அவனைப் பெயர் பெற்ற விவசாயி என்று சொல்லிவிடும் பார்க்க, பெரிய முதலாளி என்று சொன்னால் மிகையாகாது.

பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் குறுமன்வெளிக்க குடியேற்றப்பகுதிக்கு குடிவந்த போது சின்னப்போடி ஓர் அன்றாடம் காய்ச்சி தான். அரசாங்கம் கொடுத்த மூன்றேக்கர் நீர்ப்பாசனக் காணியையும், ஒரு ஏக்கர் மேட்டுக் காணியையும் தவிர அவனிடம் எதுவித மூலதனமும் இருக்கவில்லை. காடுவெட்டிக்

கனனியாக்கி, மேட்டுப் பகுதியில் தோட்டமும் போட்டு படிப்படியாக முன்னேறினான். ஆரம்பத்தில் உடலுழைப்பை நம்பியிருந்தவன், காலப்போக்கில் எல்லாமே அல்லாவின கிருபையினால் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அடுத்தவர்களையும் சுரண்ட ஆரம்பித்தான்.

ஆரம்பக்காலத்தில் யானைக்கும், பாம்புக்கும், மலேரியா நோய்க்கும் பயந்து வெளியேறிய குடியேற்ற வாசிகளின் காணிகளை எல்லாம் குத்தகைக்கு என்று எடுத்து, காலப்போக்கில் காண வேண்டியவர்களைக் கண்டு, கவனிக்க வேண்டியவர்களைக் கவனித்து, எல்லா நிலங்களையுமே தனதாக்கிக் கொண்டான்.

குறுமன் வெளிச்சந்தியில் சின்னப்போடி போட்ட பெட்டிக்கடை நாளாவட்டத்தில் வளர்ந்து பெரிய கடையாக மாறியது. பலசரக்குச் சாமான்கள், விவசாய உரவகைகள், கிருமிநாசினிகள் பாத்திரபண்டங்கள், ஆடம்பரப் பொருட்கள், ஆடை அணிகள் அனைத்துமே அங்கே கிடைத்தன. பிரயாணவசதி குறைந்த பிரதேசமாதலினால் சின்னப்போடி வைத்தது தான் விலை.

நாளாவட்டத்தில் அப்பிரதேசத்தல் குடியேற்றமும் அதிகரித்தது. வெகு சிக்கிரத்திலேயே சின்னப்போடி இரண்டு டிரக்டர் களும், ஒரு வானும் வாங்கினான். உள்ளூர் விவசாயிகளின் உற்பத்திப் பொருட்களை மலிவு விலையில்

கொள்முதல் செய்து, நகருக்கு கொண்டுசென்று விற்றுப் பெருமுதல் தேடினான். அவனது பணவலிமையினால் அங்கு அவன் வைத்ததுதான் சட்டம் என்றானது.

எதுவித எதிர்ப்புமின்றி சுரண்டல் வாழ்வில் சுகபோகம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு இடைஞ்சலாக அண்மையில் மருதநாயகம் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

மருதநாயகம் இவ்வருக்குப் புதியவனல்ல. அவன் பிறந்ததே குறுமன்வெளியில் தான். அவனது தகப்பனர் குறுமன்வெளிக்க குடியேற்றப் பிரதேசத்தின் ஆரம்ப கால உறுப்பினர்களில் ஒருவர். சிறந்த உழைப்பாளியான அவர் அற்ப ஆயுளிலேயே அரசலம் தீண்டி இறந்து போக, அவனது அம்மா இளம்விதவை யானாள். அவளது அழகுத் தடாகத்தில் நீச்சலடிக்க முயன்ற சின்னப்போடி முதலாளி மூக்குடைபட்டனர்.

தனித்து விடப்பட்ட அபலைப் பெண்ணான அவள் எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்க முடியாமல், சின்னஞ்சிறு பையனாக இருந்த மருதநாயகத்துடன் அவ்வூரை விட்டு வெளியேறி, தனது பிறந்த ஊருக்குச் சென்றான். அங்கு வறுமையுடன் போராடி மகளை வளர்த்து உருவாக்கினான்.

இருபது வருடங்கள் உருண்டோடின.

நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்கள் சிறுபான்மை மக்களை நலிவடையச் செய்தன. அவர்களது கிராமத்தில் அத்துமீறிய வெளியார் குடியேற்றங்கள் திட்டமிடப்பட்டுச் செயற்படுத்தப்பட்டன வைரவர் கோயில் அரசமரத்தருகே விகாரை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது.

சிறு சிறு பூசல்கள்...மோதல்கள்...

ஒரு நாள் ஆயுதபாணிகளாக வந்தவர்கள் சோதனை என்ற பெயரில் புரிந்த அராஜகத்தினால் தமிழர் குடிமனைகள் தீக்கிரையாகின. மருதநாயகத்தின் தாயார் குடிசையோடு கருகினாள். எஞ்சியிருந்தவர்கள் காடுமேடு என்று ஓடி அகதிகளாக வெளியேறினர்.

அகதிமுகாமில் சிலகாலம் இருந்து விட்டு மறுபடியும் தனது ஊருக்குச் சென்ற மருதநாயகம், அங்கு வெளியார் பலர் புதிதாகக் குடியேறியிருப்பதை அவதானித்தான். அங்கிருந்த ஊர்காவற் படையினரிடமிருந்து அவன் தப்பி வந்ததே தெய்வசெயல். என்னசெய்வதென்று தெரியாது தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த மருதநாயகம், போராளி இயக்கமொன்றில் சேர்ந்து செயற்பட எண்ணினான். ஆனால், அவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட உட்பூசல்கள் அவனது எண்ணத்தை மாற்றியது. அப்போதுதான் தாயார் அடிக்கடி சொல்லும் குறுமன்

வேளிக் காணி ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அவன் குறும்னவெளிக் குடியேற்றப் பிரதேசத்திற்கு வந்த போது, அவனது காணி சின்னப் போடியின் ஆக்கிரமிப்பில் இருப்பது தெரிந்தது. அவர்களது காணியைப் பராமரித்து வந்த மலையகத் தொழிலாளி ஒருவனைக் 'கள்ளத் தோணி' என்று பயமுறுத்தி வெளியேற்றி விட்டு சின்னப்போடி அக்காணியை ஆக்கிரமித்திருந்தான். சின்னப்போடியிடம் கேட்டபோது ஈவிர்க்கமின்றி காணியைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான்.

மருதநாயகம், சம்மந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு மனுச் செய்தான். எனினும் உடனடி நிவாரணம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இதனால் மனம் குன்றிய மருதநாயகம் ஒரு விவசாயியின் வீட்டில் தங்கி அவ்வூர் மக்களோடு மக்களாக உழைத்து அவர்களது சுகதுக்கங்களில் கலந்து உழைத்தான்.

நீண்ட நெடுங்காலமாகவே தனையை அனுபவித்து வந்த அப்பிரதேச மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டு செயற்பட்ட மருதநாயகம் வெகு சீக்கிரத்திலேயே அவ்வூர் மக்களின் மனதில் இடம் பிடித்தான். விவசாயத்தில் நவீன விஞ்ஞான முறைகளைப் பயன்படுத்தி அதிக விளைச்சலைப் பெறும் வழிவகைகளை அவ்வூர் விவசாயிகளுக்கு எடுத்துரைத்தான். பலரும் அவனுக்கு நண்பர்களாகினர்.

இதற்கிடையில் தனது காணியில் காலபோக விதைப்பைத் தானே மேற்கொள்ளும் முடிவுக்கு வந்தான் மருதநாயகம். இக்காலப் பகுதியில் மலையகத்திலிருந்து அகதிகளாகப் பலர் ஒதியமலைப் பிரதேசத்துக்கு வந்தனர். குறும்னவெளிக் குடியேற்றப் பகுதிக்கு வந்த அகதிகளுக்கு அதிக வேலை வாய்ப்பும் இருக்கவில்லை. மருதநாயகமும் நண்பர்களும் அவர்களது நலனிலும் அக்கறை கொண்டு செயல்பட்டனர்.

மருதநாயகம் காலபோக விதைப்பை ஆரம்பித்த போது சின்னப்போடி வெகுண்டெழுந்தான். தனது பண்பலத்தால் பலாத்கார நடவடிக்கைகளில் இறங்கினான். எனினும் இளரத்தங்களின் அசாத்தியத் துணிச்சலின் முன்னே அவனது பாச்சா பலிக்கவில்லை. இறுதியில் அவன் பணிந்து போக நேரிட்டாலும் வஞ்சக நோக்குடனேயே செயற்பட்டான்.

மேலும் மருதநாயகத்தின் குறுகிய கால வளர்ச்சியை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. மருதநாயகத்தையும், அவன் தங்கியிருந்த வீட்டுப் பெண்ணையும் சேர்த்துக் கதை கட்டினான். ஆனால் சின்னப்போடி வாரியிறைத்த சேறு மருதநாயகத்தை அழுக்காக்கவில்லை.

தானும் தன் முயற்சியுமாக அயராது உழைத்தான் மருதநாயகம். விவசாய அலுவலர்களைச் சந்தித்து தேவையான

ஆலோசனைகளைப் பெற்று முறைப்படி வேளாண்மை செய்தான். அடியுரமிடல், களைக்கொல்லி, கிருமிநாசினி முதலானவற்றைப் பயன்படுத்தல், நாற்று நடும் முறை என பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டான்.

முதலாவது அறுவடை நல்ல விளைச்சலைத் தந்தது. இதனால் எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை பிறந்தது. உள்ளூர் விவசாயிகள் அனைவரும் அவனுக்கு நன்றி கூறினார்கள்.

“தம்பி வந்த பிறகுதான் இப்படி ஒரு விளைச்சலைக் கண்டிருக்கிறம்.” ரசித் தாக்கா பூரிப் போடு கூறினார்.

“மகன்... இப்படியே இருந்து இன்னும் எத்தனை நாளைக்குக் கஸ்டப்படப் போறும்? காலா காலத்தில் மனதுக்குப் பிடிச்ச பெட்டையாய்ப் பாத்து முடிக்க வேண்டியது தானே?... சமையல் சாப்பாட்டுப் பிரச்சினையும் தீர்த்திடும்... வயலிலையும் கூடமாட ஒத்தாசையாய் வேலைவெட்டி செய்யலாம்...” முத்துலிங்கத்தாத்தா தனது பொக்குவாய்ச்சிரிப்புடன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

“அதுவும் நல்லது தான் மகன்... வீண் கதைகளுக்கும் இடமிருக்காது மகன்” பாலாச்சி பாரிளோடு கூறினார்.

அவர்களது அன்பு வேண்டுதலில் உள்ள நியாயம் கண்டு அவனும் சம்மதித்தான். விரைவிலேயே திருமணமும் நடந்தது.

அவனுக்கு வாய்த்த லட்சமியும் அவனைப் போலவே முயற்சியுடன் செயற்பட்டதால் வாழ்க்கை இனிதே முன்னேற்றப் பாதையில் நகர்ந்தது. அவன் என் என்று சொல்ல முன்னரே, அவன் எண்ணையாகச் செயற்பட்டு நிறைவைத் தந்தான். அவளது அன்பான அரவணைப்பிலும், ஊராரின் ஒத்துழைப்பினாலும் மருதநாயகம் உற்சாகமாகச் செயற்பட்டான். தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் நித்திய வறுமையிலும் கடனிலும் மூழ்காமல் இருப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்தான். வங்கியில் கடன் பெறுதல், விவசாய இன்சூரன்ஸ் செய்தல் முதலானவற்றை அவர்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தி பயன்பெறச் செய்தான்.

அறுவடை முடிந்த பிறகு அங்கே வயல் வேலைகள் அதிகம் கிடையாது. ஆடிக் கலவரத்தில் அடிபட்டு மலையகப் பகுதிகளிலிருந்து அகதிகளாகி அங்கு பலரும் வந்து சேர்ந்த பின் கூலி வேலை கிடைப்பதென்பது குதிரைக் கொம்பாகி விட்டது.

பொதுவாக அறுவடை முடிந்து, நிலத்தின் ஈரம் காய்ந்து விடுமுன் உழுந்து அல்லது எள்ளு விதைத்து ஒருமுடி உழுதுவிடுவார்கள். அதுவும் வயற்காடு அடைப்பாக இருக்கும் இடங்களில் மாத்திரம்தான். சாதாரண விவசாயிகளின் காணிகளுக்கு நல்ல வேலி இல்லாததனால் இது சாத்தியப்படுவதில்லை.

இடையில் ஒரு மழை பதத் திற்குப் பெய்தால், வயல்களைத் தரிசடித்து மறுத்துக் கட்டி உழுது விடுவார்கள். இதனால் புல்லுகள் அழிந்து மண்ணும் பதப்படும். மழை இல்லாவிட்டால் போக விசைப்பின் போதுதான் உழவு! எனவே இடையில் சோம்பல் வாழ்க்கைதான்.

மறுபோக விதைப்பு முடிந்து பயிர் செழித்து வளர ஆரம்பித்த பின்னர் அதிகவேலை கிடையாது. பின்னர் அறுத்தடிக்கும் போது தான் வேலை. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் விவசாயிகள் பாடு கஸ்டம்தான்.

இதைப் பயன்படுத்தி, கோட்டைக் கடன் கொடுக்கும் போடி மார்பாடு கொண்டாட்டம்தான். அதனாலேயே கோட்டை கட்டிய சில போடிகளும் அங்குண்டு.

மருதநாயகம் வருமுன்னர் இந்த வஞ்சனையில் விழாத விவசாயிகளே அங்கு இல்லை எனலாம்.

‘இதை நிரந்தரமாக போக்க என்ன வழி?’ என்று சிந்தித்த மருதநாயகமும் நண்பர்களும், தமது கூட்டத்து ஆட்களுக்கு கம்மா இருக்கும் காலங்களில் ஏதாவது வேலை கிடைக்க வழி வகைகளை ஆராய்ந்தனர்.

காணி உள்ளவர்களின் வேலைகளைச் சிரமமான முறையில் சீர் செய்து உழுந்து, பயறு, எள்ளுப் போட வாய்ப்பளித்தனர்.

காணி இல்லாதவர்கள் பாடு?

பலவாறாக யோசித்த மருதநாயகத்திற்கு, ஊருக்குக் கிழக்கே ஆற்றுப் படுக்கையின் மேலக்கரையில் காடு மண்டிக் கிடந்த பிரதேசம் நம்பிக்கையூட்டியது. சில பாரிய பாலை மரங்களும், விழா, முதிரை மரங்களும், நாணல் முட்டிதர்களும், நொச்சி தானைக் கூட்டங்களும், எருக்கலை ஆமணக்கும் பத்தைகளும் சேர்ந்து காடுமண்டிக்கிடந்த அப்பிரதேசத்தில் குரங்கும், உடும்பும், கிரிப் பிள்ளைகளும், காட்டுக் கோழிகளும் தான் வாசம் செய்து வந்தன.

உபயோமற்றுக் கிடக்கும் இந்த ஆற்றுப் புறம்போக்கு நிலத்தை வெட்டித் திருத்திக் காய்கறித்தோட்டம் போட்டால் என்ன? என்ற எண்ணம் மனதில் வேருறியதும், இதுபற்றி நண்பர்களோடு கலந்து, உரையாடி முடிவுக்கு வந்தான்.

திட்டமிட்டபடியே மறுநாள் காட்டுக்கத்தி, கோடரி, கூடை, மண்வெட்டி சகிதம் புறம்போக்கு நிலத்தில் பலரும் கூடினார்கள். முட்செடிகளை மூட்டோடு வெட்டி முதலில் அடையாள வேலியிட்டனர். வேறு சிலர் பெருமரங்களுக்குத் தீ வைத்தனர். இன்னும் சிலர் தானை, எருக்கலை, ஊமத்தை, தொட்டாவாடி, ஆமணக்கு முதலானவற்றை வெட்டிச் செருக்கிக் குவித்துக் கொழுத்தினார்கள். எரியும் ஜுவாலையின் வெக்கை தாங்காமல் காட்டுக் கோழிகளும், கிரிப் பிள்ளைகளும் எட்டம் கட்டின. குரங்குக் கூட்டம் கிளை தாவிப் பாய்ந்து கிவி கொண்டு ஒலி எழுப்பின.

காடு மண்டிக் கிடந்த தரையெல்லாம் சில நாட்களுக்குள்ளாகவே ஒப்பரவாக்கப்பட்டுத்தோட்டக் காணியானது. செடிகொடிகள் சப்புச் சவறுகள் எல்லாம் ஒதுங்கிவிட்டன. நான்கு புறமும் சீரான முள்வேலி அமைந்துவிட்டது.

தோட்டம் நிரப்பாகி, பதவல்கள் ஒழிந்த பின் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்கு ஏற்ற செந்நிற வண்டல் தரையாகக் காட்சியளித்தது.

ஆற்றங் கரையோரம் வந்து பார்த்த பலரும் வியப்போடும் எரிச்சலோடும், பொருமையோடும் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

ஏற்கெனவே இந்தப் புறம்போக்கு நிலத்தைத் தனதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் சின்னப்போடியிடம் இருந்ததால் இது அவனுக்குப் பெரும் விசனத்தை ஏற்படுத்தியது. ‘உவன் மருதநாயகம் நம்மனை உருப்பட விடமாட்டான் போலிருக்கே...’ என்று மனதில் கறுவிக் கொண்டான். மருதநாயகத்தைத் தனது பரம வைரியாகவே கருதவும் ஆரம்பித்தான்.

அன்று மாலையே இப்புண்போடி, கந்தப்போடி, செல்லப்போடி முதலானோரைச் சந்தித்தான் சின்னப்போடி.

‘மேலக்கரைப் பக்கம், ஆத்துப்புறம் போக்கை அடைச்சுத் தோட்டம் போடுறனாக! இந்தப்

பயக செய்யற அட்டுழியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தா எப்படி? இனி இப்படியே ஆளுக்கு ஆளு கரையை அடைச்சுத் தோட்டம் போட்டால் ஆறு என்னத்துக்கு ஆகும்?’ வெற்றிலையைக் குதப்பியபடி ஆவேசமாகக் கேட்டான்.

‘உண்மைதான்... ஆனால் அது அரசாங்க நிலம். கேக்கிற துக்கு நீங்க யாரு என்பான்... அதோடை அவனாக தனி ஆளு இல்லை... அறுபது எழுபது பரு... அதையும் கவனிக்கணும்’. கந்தப்போடி நிதானமாகப் பதிலளித்தான்.

‘அரசாங்கம் சரியாக இயங்காமலிருக்கிறதுதான் அவனாகளுக்கு வாசி... ஆளு ஒரு நியாயம் வேண்டாமா?’ என்றான் செல்லப்போடி.

‘நாம பொலிசில தகவல் கொடுப்போம்...’ சின்னப்போடி கூறினான்.

‘பொலிஸ் இப்ப வெளியில வரமாட்டாங்களே’ இப்புண்போடி நிதர்சனமாகப் பதிலளித்தான். ‘அதுமட்டுமல்ல பொலிஸ் ஸ்டேசன் பக்கம் போறதே ஆபத்து தந்திக் கம்பத்திலும் தொங்கவேண்டி வரும்’.

‘அவங்களை மிரட்டிப் பார்ப்போம்... சி. ஓ. வையும் ஜி. எஸ். சையும் பிடிச்சு பாட்டி வைச்சால் அலுவல் நடக்கும்’

கந்தப்போடி சிரித்தான். ‘காக்கா இது அந்தக் கால

வில்லை. அவனைக்கேட்டா அவன் நம்மைத் திருப்பிக் கேட்பன். வெள்ளக் கரைப் புறம் போக்கு நிலத்திலே நீங்க வாழைத் தோட்டம் போடலையா? தென்னங்கன்று நாட்டலையா? என்பான். நமக்கேன் வீண் வம்பு... கஸ்டப்பட்டு வந்தவங்க புழைக் கட்டுமே...'

'அட நீங்க ஒண்ணு... பின்னே இதை இப்படியே விட்டுறச் சொல்லறியளா?... அவனுக்கை ஒங்கிடுமே?' சின்னப் போடி அமைதியடையவில்லை.

எனினும் அவன் மருதநாயகத்துடன் நேரடியாக மோதிக் கொள்ளவில்லை. நிறுபுத்த நெருப்பாகச் சீற்றம் இருந்தாலும் அவனோடு பகைத்துக் கொள்வது புத்திசாலித்தனமில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டதால் ஓடும் தீனியம்பழமமாகப் பழகிவந்தான் சின்னப்போடி.

இவனது இரட்டை வேடத்தை மருதநாயகம் நன்கு உணர்ந்திருந்தான். எனினும் பேச்சை மறித்துக் கொண்டதில்லை.

எனவே தான் இன்றும் சின்னப்போடி கதை கேட்டதும் திதானமாகப் பதினளித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

'என்ன மருது, எனக்கு ஒரு மறுமொழி சொல்லலையே?'

'மன்னிக்கவேணும் போடியார், இந்தமுறை நாங்களாகவே நெல்லைக் கட்டி டிரக்டரிலை கொண்டுபோய் ரவுணில கொடுக்கப் போறம்...'

'அங்க மில்காரர் மடக்கடி விலை சொல்லுவாங்கள்...' சின்னப் போடியார் மடக்கப்பார்த்தார். 'டிரக்டர் கூலி வேற...'

'இல்லைப் போடியார்.. உங்கட விலையிலும் பார்க்கக் கூடக் கொடுப்பானுக...'

அவனது பதில் சின்னப் போடிக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. தனது வியாபாரத்திலும் மண்விழுவுதை உணர்ந்து மேலும் சீற்றம் கொண்டான். 'இன்னுக்குச் சரியான பாடம் புகட்டனும்..., என்று கறுவிக் கொண்டு நடந்தான்.

வழியிலே மருதநாயகத்தின் கூட்டத்தினரின் தோட்டத்தின் செழிப்பையும் பார்த்ததும் சின்னப் போடியின் வயிற்றெரிச்சல் மேலும் அதிகரித்தது.

தோட்டம் போட்டு இரண்டு மாதங்களாகி விட்டால் மிளகாய்க் கன்றுகள் செழிப்புற வளர்ந்து பிஞ்சு பிடித்திருந்தன. உயரமாகவளர்ந்திருந்த வெண்டி மரங்களில் மஞ்சள் மஞ்சளாய்ப்பூக்கள்! கத்தரியிலும் தக்காளியிலும் மொழு மொழு என்றுகாய்கள்! வெள்ளரியும், பூசனியும் பிஞ்சு பிடித்திருந்தன. அவரையும் பயித்தையும் கொடியோடிப் பிஞ்சு பிடித்திருந்தன. முளைக்கிரை விற்பனைக்குத் தயாரான நிலையில் இருந்தது.

பலவருடங்களாகக் காடுமண்டிக்கிடந்த நிலம். போதாக்குறைக்கு அடியுரமுமிட்டிருந்த

தூல் ஒவ்வொரு பயிரும் செழிப்புற்றிருந்தது.

'காடு மண்டிக்கிடந்த புறம் போக்கு நிலமா இது?' என்று ஆச்சரியப்பட்டான் சின்னப் போடி.

அவன் வீட்டை அடைந்த போது வானொலியில் செய்தி ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. பயங்கரவாதிகள் பற்றித் தகவல் தருவோருக்கு லட்சரூபா சன்மாணம் வழங்கப்படும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

அன்று முழுவதும் சின்னப் போடி தூக்கமின்றித்தவித்தான்.

அடுத்த சில நாட்களில் குறுமன்வெளிப் பிரேசம் சுறுசுறுப்பானது. அறுவடை ஆரம்பித்து விட்டதால் அனைவருக்கும் கூலி வேலை கிடைத்தது.

அறுவடை முடிந்ததும் வயல் வெளிகளில் குடுகள் ஆங்காங்கே உழைப்பின் சின்னங்களாக உயர்ந்து நின்றன.

மருதநாயகத்தின் கூட்டத்தார்க்கு இம்முறை விளைச்சல் எக்கச் சக்கம்! எப்படிப்பார்த்தாலும் ஏக்கருக்கு நாற்பது மூடைக்குக் குறையாது என்று கணித்திருந்தார்கள்.

நிலா காயும் ஒரு இராப் பொழுதில் சூட்டடிப்பு வேலைகள் நடைபெற ஆயத்தங்கள் நடந்தன.

மருதநாயகமும் நண்பர்களும் 'டிரக்டரில்' வந்து இறங்கினார்கள். இரவிரவாகப் பல குடுகள் அடிக்கவேண்டும் என்பது திட்

டம். எனவே அறுபது எழுபது பேர்கள் ரையில் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

லட்சுமி தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து அனைவருக்கும் பரிமாறினாள்.

'நெல்லு வித்தவுடனே உனக்கு ஒரு சங்கிலி செய்விக்க வேணும்...' மருதநாயகம் லட்சுமியின் காதோடு கிசுகிசுத்தான்.

'காசைக் கண்டவுடனே செலவளிக்கிற எண்ணம் தான்... பிறகு பின்னைப் பெறுச் செலவுக்கும் வேணுமெல்லே...' அவள் நாணத்தோடு சிரித்தாள்.

தேநீர் பருகியதும் சூட்டடிப்பு வேலைகள் ஆரம்பித்தன.

சூட்டுப் போரைச் சுற்றிய படங்குகள் விரிக்கப்பட்டதும், பருத்து நிமிர்ந்த நின்ற பட்டையில் ஏறிய மருதநாயகம், கதிர்க்கத்தைகளைப் படங்குகளில் விழுத்த, மற்றவர்கள் அதைப் பரப்பி விசிறினார்கள்.

பகிடிசுருடனும், கேலிப் பேச்சுக்களுடனும் வேலை தொடர்ந்தது.

'முத்தண்ணை, எப்ப உங்கட கலியாணம்?'

'அதுக்கென்ன அவசரம்... இன்னும் நாலைஞ்சு வரிசம் போகட்டுமே... இப்ப முப்பத்தாறு வயது தானே அவருக்கு...'

'இந்த அறுவடையோட ஒண்டை அவிழண்ணை, இல்லாட்டில் இக்கணம் ஒருத்தியும் பாராளவை...'

“நேரமாகுது... தேங்காயை உடைச்சுக் கற்பூரத்தைக் கொழுத்திப் போட்டு மிசினேஸ்ராட் பண்ணுங்கோ...”

அடுத்த சில நிமிடங்களில் ரீங்காரமிடும் வண்டாய், பம்பரம் போல, உதறிக் குவித்த நெற்க்திரர்களின் மேல் ‘டிர்க்ரர்’ சுழன்று கொண்டிருந்தது.

கனத்திற்கூடாகச் சுற்றி நடந்து வந்த மருதநாயகத்தின் கால்கள் நெல்மணிகளுக்குள் புதையவே அவனது மனது பொலியை எண்ணி மகிழ்ந்தது.

அடிபட்ட பொலியைத் தடி யினால் கிளறி வைக்கோலை வெளியே விசுறுகையில் படங்கில் சொரிந்து கிடந்த நெல்லில் தடி உராய்ந்து சலசலத்தது.

முதலாவது குடு அடித்து முடிந்ததும் நெல்மணிகளைத் திரட்டி குவியலாக்கினார்கள். அவர்களது வியர்வைத் துளிகள் நெல்மணிகளைத் தழுவிச் சல்லாபித்தன.

அடுத்த குடு.. அடுத்த குடு அடுத்த குடு...

டுமீல்... டுமீல்... டுமீல்... திடீரென்று தோன்றிய துப் பாக்கி வேட்டுக்கள்!

ஐயோ அம்மா... ஐயோ அம்மா... ஐயோ...

எங்குமே மரண ஓலம்! சூட்டுப் போரெல்லாம் ஜுவாலை விட்டெரிந்தன.

சீருடைகள் எக்காளமிட்டுச் சிரித்தன.

“மேக்க அபே ரட்ட... மேக்க அப்பே ரட்ட... கொட்டியாட்ட மெஹி இட நக...”

மறு நாள்... வயற்காட்டில் குவியல சுஜம்பதறுபது மண்டை ஓடுகள்!

உலகத்தின் மூலை முடுக்குகளி லிருந்தெல்லாம் இந்தக் குரூர மான இனப்படுகொலை பற்றிய செய்திகள்!

எமது வானொலியும், ரூபவா கினியும் முதலில் மௌனம், தாமதமாக லங்கா புலத்தை ஆதாரம் காட்டி ஒலிபரப்பிய செய்தி— அறுபது பயங்கரவாதிகள் குறுமன்வெளியில் கொல்லப் பட்டனர்!

“இப்படி ஒரு குரூரமான அராஜகத்தை என்ர வாழ்நாளில் கண்டதில்லை... முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கப் பாக்கிறாங்களே... படுபாவிப் பயலுக், ஆக்களையும் கொன்று எங்க எல் லாருடைய சூட்டையும் தீக்கிரையாக்கிட்டாங்க... என்ன அரு மந்த பொடியன்... அப்பாவிச் சனங்கள்...”

சின்னப் போடியும் மனம் வெதும்பிப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

லட்சுமியை யாராலும் தேற்ற முடியவில்லை. ஊரெல் லாம் செத்த வீடு! யாரை யார் தேற்றுவது?

“அத்தான் உங்களையும் நீங்க விதைச்ச பயிரையும் அழிச் சிட்டாங்க... ஆனா நீங்க என்மடியில் விதைச்சது பத்திரமாக இருக்கு... அவன் பிறந்து வருவான்... ம...”

மனதில் சபதமெடுத்துக் கொண்டான் லட்சுமி. ★

ஏன்?

✽ சோ. பத்மநாதன்

யார் செய்த வேளாண்மை? யார் லெட்டு வோர்கள்? யார்நட்ட பனைவடலி? யார்தறிக்கின் றூர்கள்? யார்கையில் கொடுவாட்கள்? யார்கையும் பிடுங்கை? யார்கொல்லப் படுவோர்கள்? யார்கொன்று மகிழ்வோர்?

யார்வயலை உழுகிறவன்? யார்விளைச்சல் பெறுவோன்? யார்தறியில் நெய்கிறவன்? யார்உடுத்து மகிழ்வோன்? யார்சேனை நடத்துபவன்? யார்போரில் மடிவோன்? யார்விறற ஆயுதங்கள்? யார்கூட்டுச் சாவோர்?

யார்சிவிகை ஊருவது? யார்குமக்கும் ஆட்கள்? யார்நாட்டை ஆளுவது? யார்ஆளப் படுவோர்? யார்கையில் துப்பாக்கி? யார்உடலில் ரவைகள்? யார்சிறையில் வாடுவது? யார்கையில் திறப்பு?

யாருக்கு நந்தவனம் யாருக்குக் காடு? யாருக்கு மலர்மஞ்சம்? யாருக்கு முட்கள்? யாருக்குக் குளிருட்டும் அறை? யாருக்கு வெய்யில்? யாருக்குத் தாவாரம்? யாருக்கு உப்பரிகை?

யாருக்குச் சுகபோகம்? யாருக்குச் சமைகள்? யாருக்கு மண்குடிசை? யாருக்கு மாடம்? யாருக்குச் சமிபாடு குறைவு? பசி யார்க்கு? யாருக்கு மோஹனம்? யார், யாருக்கு முஹாரி?

யார்கையில் வாடுவோர்? வாஹினி ஏடு வகைகள்? யார்வாயில் ஊதுகுழல்? ஒத்தூது டரோர்? யார்கொண்ட பாபம், பொய் — புரட்டு எந்த நாளும்? அலைபாய்ந்து செவிமீதில், விழிமீதில் மோதல்?

வினாக்கள்தாம் எத்தனை! ஏன் விடை கிடைக்க வில்லை? வெம்போர்முண்டி எத்தனைநாள்! விடுதலை ஏன் இல்லை? னக்காணும் புதியயுகம் ஏன் விடியவில்லை? கண்ணீரும் கம்பலையும் ஏன் ஓய வில்லை?

மேடை நோக்கில் 'வெறியாட்டு'

✽ ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை

இன்றைய நாடக ரசிகன் வளர்ந்து வருகிறான். நாடக உலகம் காத்திரமான முன்னேற்றம் கண்டு வருகிறது. யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்த மட்டில் 1978க்கு பின், அதாவது நாடக அரங்க கல்லூரி நடாத்திய நாடகப்பட்டறையை அடுத்து நாடக உலகில் நல்ல திருப்பத்தைக் கண்டோம். அவைகாற்று கலைக்கழகத்தின் பங்களிப்பும் நினைவு கூரத்தக்கது. 'கோடை' 'பொறுத்தது போதும்' 'சங்காரம்' 'கூடி விளையாடு பாப்பா' 'கந்தன் கருணை' 'அதிமானுடன்' 'யுகதர்மம்' 'அபசரம்' 'மண்சுமந்த மேனியர்-1' 'சக்திபிறக்குது' 'மண்சுமந்த மேனியர் 2' போன்ற நல்ல நாடகங்களை நாடு கண்டு நயந்தது. நவீன நாடகம் என்ற வகைக்கு நல்ல உதாரணங்களாக இவை அமைகின்றன. இந்த வகையிலே வெறியாட்டும் நல்ல ஒரு நாடகமே.

நல்ல ஒரு கருப்பொருளைக் கொண்ட நாடகம் இது. 'புதிய தோர் பூங்கா செய்வோம், பழைய வரட்சிகள் பாழ்படும்படியே' என்ற அடிநாதக் குரல் நாடகம் முழுவதும் விரலிடுகிறது. அண்மையில் நடந்த சமூகநிகழ்வை (அந்தியை) மையப் பொருளாக வைத்து கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. கவிஞர் முருகையனின் புதிய வார்ப்பு இது. பழைய கஞ்சி அல்ல.

ஒருகூள் நவீன உத்தியில் நாடகம் நிகழ்வதாய் உள்ளது மட்டுமன்றி நாடக பாத்திரங்கள் குறியீட்டுப் பாத்திரங்களாய் மிளிர்கின்றன. புதுமை வீச்சு பரந்து விரிகிறது நாடகத்தில். இத்தகைய சிறப்பம்சங்கள் நிறைந்த கவிஞர் முருகையனின் நாடகப் பிரதியை மேடையிட முன்வந்த வி. எம். குகராஜாவை எவ்வளவும் பாராட்டலாம். எடுத்த முயற்சிகளும் மெச்சப்பட வேண்டியன. இருப்பினும் நாடகம் 40 வீதத் திருப்தியையே மேடை நிலையில் தந்தது. 75 வீத திருப்தியையாவது நாடகம் தந்திருக்க வேண்டும். தவறியது ஏன்? இதுவே என் சிந்தனைகள் பல நாட்களாக.

ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு (Discipline) பொதுவாக தளர்நிலையில் இருந்தன. சுவைஞர்கள் கூடத்தில் பார்வையாளர்கள் அமரத் தொடங்கியபின், நடிகர்க்கு வருவது ஒப்பனை செய்வது என்பன பல வழியில் ஒழுங்கு நிலையைப் பாதிப்பன.

வேலியர்களாக நடத்தவர்களின் அசைவுகளில் அழகும் பளிச்சிட்ட தெனினும் அலட்சண கோலம் மிக்கிருந்தது. சுத்தமற்ற நன்கு 'பொலிஷ்' பண்ணாத கூட்டு நடப்பு நாடகத்தரத்தினைப் பெரிதும் பாதித்ததெனலாம். சிலவேளை வம்புத்தனங்களும் மின்னலிட்டன.

முற்பகுதியில் ஆர்வத் துடிப்புடன் ஆடிப்பாடி ஆர்ப்பரித்த அளவுக்கு பிற்பகுதியில் அந்த மட்டத்தை (Level) காப்பாற்ற வேலியர்க்கு முடியவில்லை. குரல்வளம், உடல்வளம் என்பனவற்றை முழுநாடகத்துக்கும் சமமான வீதத்தில் பகிர்ந்தளிக்கும் அளவுக்கு மதிநுட்பத்துடன் நடிகர்கள் தம்மை வைத்திருந்தால் இப்படியான தளர்நிலை ஏற்படா. வேலியர்கள் முழுவாக கும்பலாக நடத்தக் கட்டத்தில் கலையொழுக்கின் ஓட்டம் நன்கு பேணப்படவில்லை. குரங்கு விளையாட்டுக்களை கோணங்கித் தனங்களைச் சற்று மட்டுப்படுத்தியிருக்கலாமே எனத் தோன்றிற்று.

நடிப்பில் இருந்த அட்டகாசங்கள் பேச்சின் முக்கியத்துவத்தை அழக்கும் அளவுக்கு இருந்ததால் அவசியம் கிரகிக்கவேண்டிய வசனங்களை சுவைஞன் சில சந்தர்ப்பங்களில் தவறவிட நேரிட்டது. 'ஆவரச பூவரச' சம்பந்தமான உள்ளார்ந்த அம்சத்தை என்னால் அன்று உட்கொள்ள முடியவில்லை. நகைச்சுவை மிகமிக அதிகமாக விரவிய நிலை தணிய கூடிய நேரம் எடுத்த நிலைப்பாடு, அட்சர சுத்தியுடன் கேட்கக்கூடிய அளவுக்கு எறிந்து பேசாத தன்மை நுட்பமான முக்கிய அம்சங்களை ரசிகன் தவறவிட வைத்தன. ஆழமாக நாடகத்துடன் இணையமுடியா நிலையை இவை ஏற்படுத்தின.

ஏதோ ஆனந்தத்தில் சமைத்து உண்பதாக 'மைமிங்' அமையவில்லை. உதுஎன்ன? என்று கேட்குமளவுக்கு 'மைமிங்' செய்கிறார்கள். முழு விழக்கத்தை அளிக்கும் வகையில் 'மைமிங்' நாடகத்தில் தேவையா?

வேலியரின் கொடிய போக்கை காட்ட ஒரு பக்கத்தில் இருந்து மற்றப்பக்கத்துக்கு ஒரு குழந்தையை வீசி எறிகிறார்கள். அவ்வேளை சுவைஞர்கள் ரசனை தடைப்படுகிறது. அந்தப் பச்சிளம் பாலகனுக்காக பரிதாப்படுகிறார்கள். நாடக நயப்பு தடைப்படுகிறது. இப்படியான 'ஸரன்ட்' வேலைகள் நாடகத்துக்கு அவசியம்தானா?

ஒருவர் பிரமுகரிடம் எழுதுவதற்கு பேப்பர் பேனை கொடுக்கிறார். பேப்பர் சற்று பெரியது. பேனையோ சாதாரணமான சிறு பேனை. இவ்விடத்தில் மிகப் பெரிய அளவிடலான பேப்பர் போன்ற ஒன்றை மிக நீண்ட அபரிமித அமைப்புடைய பேனா போன்ற ஒன்றை உபயோகித்திருக்க வேண்டும். இக் கட்டத்தில் வேண்டிய அக்கறை காட்டப்படவில்லை. மண்டியிடும்போது இருக்க

உண்மை இப்படி!

மாமேதை மாஓசேதுங் அவர்கள் மறைந்து 1986 செப்
டெம்பர் 9ம் திகதி பத்து வருடங்கள் பூர்த்தியடைந்து விட்டன.
அவரது நினைவாக 1977ல் சீனாவின் தலைநகரமான பீஜிங்கில் மணி
மண்டபம் கட்டப்பட்டு அங்கே மாஓவின் பூதவுடல் பாதுகாக்கப்
பட்டுவரப்படுகிறது. நாளாந்தம் சீனமக்களும் வெளிநாட்டவர்
களும் அம் மணிமண்டபத்திற்குச் சென்று மறைந்த தலைவரின்
பூதவுடலுக்கு மரியாதையும் அஞ்சலியும் செலுத்திவருகிறார்கள்.
இவ்வாறு கடந்த வருடத்தில் மட்டும் ஒருகோடி பேர் மரியாதை
செலுத்தியுள்ளனர். இதில் ஒருலட்சத்து எழுபதினாயிரம் பேர்
வெளிநாட்டவர்களாகும். தலைநகரின் பிரதான சதுக்கமான ரியன்
அன் மென் சதுக்கத்தில் மாஓ உயிருடன் இருக்கும் போது வைக்
கப்பட்ட பெரிய அளவிலான மா ஓவின் படம் இப்பொழுதும்
பாதுகாக்கப்பட்டுவருகின்றது.

— ஆசாரம்: பீஜிங் றிவிடூ

வேண்டிய நிலையினைக்கூட ஒரு நடிகர் பிழையாகச் செய்துள்ளார்.
எறிவதற்காக உபயோகிக்கப்பட்ட குழந்தை நடுவே இருந்த பீடத்
துக்கு பின்னால் இருந்து செய்த சேட்டைகளையும் சில சுவைஞர்கள்
பார்த்தனர். ரசனை நிலையிலிருந்து விடுபட்டு பின் நாடகத்தை
நயக்க முனைந்தனர்.

தீ மூட்டப்படும் கட்டத்தை குகராஜா நவீன உத்தி முறை
யைக் கையாண்டு செப்பிண்டு முன்வைத்துள்ளார். பிரமுகருக்கு
தண்ணீர் பருக்கிய இடமும் சுவைஞர்களை ஈர்த்தது. மகளிர் வரு
தல் ஆடுதல் பாடுதல் என்பன நாடகத்துடன் நன்கு இணைந்து
பிணையவில்லை.

கவிஞர் முருகையன் இது ஒரு 'பாட்டுக் கூத்து' என்றும்,
மெல்லிய இயக்கத்துக்கு இடமண்டென்றும், நாட்டுக்கூத்து அன்று
என்றும், அறிஞர் எஸ்.லின் குறிக்கும் நாடக வகையை ஒத்ததாக
'வெறியாட்டு' இயற்றப்படவில்லை எனவும் முன்னுரையில் குறிப்
பிடுகிறார். எனவே இதை ஒரு பரீட்சார்த்தா நாடகம் எனலாம்.
பரீட்சார்த்தா நாடகங்களை குகராஜா மேடையிடத் துடிப்பதை
துணிவதை கலையுலகு போற்றுகிறது. இந்நாடகத்தைப் பொறுத்த
வரை ஆக்கியோன் ஆலோசனைகளை கூடப் பெற்றிருந்தால் மேடை
நிலையில் காத்திரமும் கனதியும் கூடி இருக்கலாம். மேடைநிலையில்
சில விளங்கவில்லை; வாசிட்ட வேளை வெளிவந்தன; ருசியும் தந்தன.
பத்துக்கு மேற்பட்ட அரங்குகளில் நடிக்கப்பட்ட இந்நாடகத்தை
முன்று மேடைகளில் மாத்திரம் பார்க்க முடிந்தது. சில அரங்குக
ளில் மேடையேற்றம் சிறப்பாக அமைந்திருக்கலாம். குகராஜாவின்
முயற்சி பாராட்டுக்குரியது.

விமர்சனம்:

கல்வயல் குமாரசாமியின்

மரண நனவுகள்

யாழ் இலக்கிய வட்டம்

ப: 40

சி. சிவசேகரம்

இது கல்வயல் குமாரசாமியின் கவிதைகளின் விமர்சனம் என்
பதை விட, அடிப்படையில் மரபு சார்ந்த சிந்தனையை உடைய ஒரு
படைப்பாளி நவீன குழுவொன்றன் நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுக்
குமாறு தன் படைப்புக்களை முன்வைக்கும் போது, மரபு உழியான
சிந்தனைக்கும் நவீனத்துவத்துக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள்
தம்மை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றன என்று காட்டும் ஒருசிறு
முயற்சி என்பதே பொருந்தும்.

1977க்குப்பின் முக்கியமாக 1983ஐ அடுத்து, இலங்கைத் தமிழர்
முகங்கொடுக்க நேர்ந்த அடக்குமுறையும் இன ஒடுக்கமும் அவர்களின்
டையே ஒரு கலாச்சார அதிர்ச்சிக்கு காரணமாகியது. ஏகாதிபத்திய
கலாச்சாரச் சீரழிவை மேல் நாட்டுக் கலாச்சாரம் எனவும் நவீனத்
துவம் எனவும் மயங்கும் ஒரு போக்கினால் ஒரு கலாச்சார மரபு
சிதைவுக்குட்படும்போது அதனைத் தடுப்பதில் மரபுலாதமும்
முற்போக்கான நவீனத்துவமும் தோற்றத்தில் ஒன்றுபடுகின்றன.
ஆயினும் நோக்கில் வேறுபடுகின்றன. முன்னது மாற்றங்களை மறுத்து
மரபை நிலைநிறுத்த முற்படுகிறது. பின்னது மரபின் நல்ல அம்சங்
களை ஒரு நவீன சமுதாயப் பார்வையுடன் இணைந்து முன்னேக்கிச்
செல்ல முனைகிறது. அண்மைக்கால மாற்றங்கள் ஒரு புதிய புறநெருக்
கடியுடன் தொடர்புடையன. அதன் விளைவுகளைப் பரிச்சயப்பட்ட
மரபின் முறைகளால் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. பிரச்சனையின்
அடிப்படையான முரண்பாடு சரியாக அடையாளங் காணப்படா
மையால், வெறுமே புறத்தேற்றத்தின் அடிப்படையிலே பிரதான
முரண்பாடு எதுவென்று காணப்பட்டு பேரினவாத அடக்குமுறைக்கு
மறுமொழி குறுகிய இனவாதமே என்றமுறையில் தீர்வுகளை முன்
வைப்போர் 'சோஷலிஸ தேசியவாதம்' 'நவமாக்ஷியம்' போன்ற
அலங்கார முக்காடுகளால் தம் குறுகிய பார்வையை மூடுகின்றனர்.
குமாரசாமியின் பார்வை மரபுசார்த்ததாயும் முரண்பாட்டின் அடிப்
படையைச் சரியாக அடையாளங் காணாததாயும் இருந்த போதும்
அவர் சார்ந்து நிற்கும் மரபின் மனிதாபிமானம் அவரைக் குறுகிய
இனவாதப்பார்வையினின்று தடுத்து நிற்கிறது. சமுதாயத்தில்
நியாயத்தையும், கொடுமைக்கு முடிவையும் வேண்டிநிற்கும் அவர்

ருடைய கவிதைகளில் அவரது நகைச்சுவை உணர்வு ஒரு வலிய கருவியாகச் செயற்படுகிறது.

அவரது கவிதைகளைப் பெருவாரியானவை பேச்சுமொழியைச் சார்ந்திருப்பது மரபுடன் அவரது முறிவைக் காட்டுவதாகக் கொள்ள இயலாது. மரபுவழிச் சந்தமேயிகுந்திருக்கும் அவரது கவிதைகளில் அந்தச் சந்தம் தெரியாதவிதமாக வரிகளை மாற்றி அமைத்துள்ளமை ஒரு புதுக்கவிதைத் தோற்றத்தைத் தந்தாலும் அங்கு மரபுச் சந்தத்தை அடையாளம் காண்பதில் சிரமம் இல்லை. மஹாகவியும் முருகையனும் எழுதிய மரபுவழிக் கவிதைகளை பொருட்தெளிவு வேண்டிய மரபுசார்ந்த வண்ணம் அமைந்த வரிகளைப் பிரித்து எழுதிய வடிவில் வரக்கண்டிருக்கிறேன். கல்வயல் குமாரசாமியின் கவிதைகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ள விதம் இந்த நோக்கையே உடையதென்றால் கூட அதன் அவசியம் பற்றிய ஐயங்கள் எனக்குள்ளன. அதைவிட மரபின் சந்தம் வாசிப்பவரால் அடையாளங் காணமுடியாது போவதுடன் மாற்றி அமைக்கப்பட்ட வரிகள் பேச்சோசையின் ஒலி நயத்தைப் பெறாமல் இரு வகையிலும் இழப்பாகிவிடுகிறது என்றே நினைக்கிறேன். மரபுவழிக் கவிதை நடையில் தேர்ந்தவனல்ல. என்னால் மரபின் சந்தத்தை இடையிடை பாவிக்க முடிகிறதே ஒழிய அதன் மீது எனக்கு ஆளுமை குறைவு. ஆயினும் மரபுவழிக் கவிதைக்கு இனி இடமில்லை என்ற வாதம் எனக்கு ஏற்படையதல்ல. அதற்கு என்றுமே தமிழில் உயர்ந்த இடமுண்டு. அதன் உயர்வு அது எவ்வளவு சிறப்பான கவித்துவத்துடன் சமகால சமுதாயத்தைச் சார்ந்து நிற்கிறது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. கர்நாடக சங்கீதத்தையும் பரதத்தையும் சிறப்பக்கலை பற்றியும் பெருமைப்பட முடியுமானால் தம்மரபுக் கவிதை பற்றியும் பெருமைப்படலாம். இக்கலைகளில் வல்லவர்கள் ஆற்றக்கூடிய பணியாதெனில் தம் ஆற்றலை நவீன சிந்தனையுடனும் புதிய சமுதாயத் தேவைகளுடனும் சிணைப்பதே புதுக்கவிதைக்கு அதிக இடம் இருப்பதால் மரபுக் கவிதை அம்சங்கள் அழிய அவசியமில்லை. இன்றும் கூட பாரதியின் மரபுக் கவிதைகளில் நாம் காணும் கவித்துவத்தையும் சிந்தனையில் நவீனத்துவத்தையும் எத்தனை புதுக் கவிதைகளில் காணமுடிகிறது? மரபுக் கவிதையை அதன் மரபு வடிவிலேயே வழங்கத் தயங்க வேண்டியதில்லை என்றே அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

உதாரணமாக,

ஆண்மை அற்ற அலிகள்

வெறியர்

பூவை ஏன் கசக்கிப் புழுதியில்

எறிந்தார்?

(சத்தியமூச்சின் முற்றுப் புள்ளி)

என்ற வரிகள் கருத்து மேலும் தெளிவாக வரவேண்டுமாயின்

“புழுதியில் எறிந்தார்”

என்பது ஒரே வரியில் வந்திருக்க வேண்டும். “எறிந்தார்” என்ற பதத்திற்கு அதிக அழுத்தம் தருவதே நோக்கமானாலும், “புழுதியில்”

என்ற பதம் முன்னைய வரியில் வரும் சொற்களுடன் வருவது பொருந்தவில்லை. அதே கவிதையின் இறுதி வரிகளான

அமைதியாய்

உறங்கு நீ

அம்மா விடுதலைப் பூக்களால்

வைத்துனை

விடுதலைப் பூக்கள் வைத்து

உனை இறைஞ்சுவோம்

என்ற வரிகள் கூட கவிஞரின் நோக்கம் பற்றியும் அது நிறைவேற்றியதா என்பது பற்றியும் கேள்விகளை எழுப்புகின்றன.

“நாய்களுக்கு வந்த நடப்பு” கவிதையில்

.....

நம்நாட்டில்

தாய், பிள்ளை, தம்பி

சகோதரங்கள்

எல்லாமே

நாய்க்குப் பிறகு தான்

நாங்களும் கூடத்தான்.

என்ற வரிகளில் ‘சகோதரங்கள்’ (தம்பி சகோதரம் இல்லையா?) ‘தாய், பிள்ளை, தம்பி’ என்ற வரிக்குச் சமாதரமாக அமைவதற்கு அதிகம் நியாயம் தெரியவில்லை. ‘தம்பி சகோதரங்கள்’ பேச்சு வழக்கில் வரும் ஒரு சொற்றொடர் என்றால் அது கவிதையில் ஒன்றாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். உண்மையில் மரபுச் சந்தம் சார்ந்து வரும் அரை வரிகளான

“தாய், பிள்ளை, தம்பி

சகோதரங்கள் எல்லாமே

நாய்க்குப் பிறகு தான்

நாங்களும் கூடத்தான்”

என்பன அதிக நியாயமின்றிப் பிரித்து அடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் கவிதைக்கு எவ்வகையிலும் வலுவூட்டப்படவில்லை.

மரபினின்றும் கல்வயல் குமாரசாமி வேறுபட்டு நிற்கும் சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன. எதுகை மோனைகளை அவர் எல்லா இடத்திலும் பேணவில்லை. சந்தத்தைக்கூடச் சில இடங்களில் அவர் தளர விடுகிறார். ஆயினும் மரபுடனான அவரது முக்கியமான வேறுபாடு கவிதையில் சமகாலப் பேச்சுமொழியின் பிரயோகம். இது நவீனத்துவம் ஆகிவிடும் என்று நான் கருதவில்லை (அப்படியானால் நாட்டார் பாடல்கள் எல்லாம் நவீனத்துவமானவையே). பேச்சுமொழியில் மரபுச் சந்தத்தை இணைப்பதில் அவர் பெரிதும் வெற்றி கண்ட

கலைஞர் த. சண்முகசுந்தரத்திற்கு

எமது அஞ்சலி

சண்முகசுந்தரம் பிறந்தார், கற்றார், ஆசிரியராக மிளிர்ந்தார் என்பதில் அவர் தனித்துவம் பெருமை என்பன நிலை நிற்க வில்லை. கலை இலக்கியம் என்ற சிந்தனையில் உழன்று, அவை வளர துடித்தாரே சதா இயங்கினாரே இதில் தான் இவரது சிறப்பு அமைந்தள்ளது.

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, ஆய்வு போன்ற பல வேறு வேறு துறைகளில் காலுன்றி தக்க பல ஆக்கங்களை முன்வைத்தார். 20 சிறுகதைகளுக்கு மேல் எழுதிய இவர் மீனாட்சி, ஆசைஏணி, நாகமணி, விதியின்கை, அணையாத அகல்விளக்கு முதலிய நாவல்களைப் படைத்தார். வாழ்வு தந்த வல்லி, பூத்தத்தம்பி, இறுதி மூச்சு என்பன நூல் வடிவில் வந்த நாடகங்கள். 'வாழ்வு தந்த வல்லி' சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்ற நாடகம். ஏராளமான கட்டுரைகளை எழுதியும், வாடுலிப் பேச்சுக்களை பேசியும் மக்கள் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு ஊட்டம் கொடுத்தவர். காவடி, கரகம், வசந்தன், கோலாட்டம், சும்மி, கூத்து வண்டில் சவாரி, நாதஸ்வரம் என்பவை பற்றி எல்லாம் சிறு நூல்கள் பல எழுதியவர். கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை என்ற ஆக்கத்திற்கும் சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர்.

சண், சண்முகம், நையாண்டி, தசம், நிறை என்ற புனைபெயர்களிலும் தன் பேரொன்மை காட்டிய அமரர் த. சண்முகசுந்தரம் எழுத்தாளர்களை கலைஞர்களை பெரிதும் நேசித்த பெருமகன். இவரது மறைவு ஈழத்து கலை இலக்கிய உலகுக்கு ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பே.

புருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் மரபுத் தமிழ் பொருந்தாமலே சில இடங்களில் வந்துவிடுகிறது.

உதாரணமாக, "கட்டாயம்" என்ற கவிதையில் இறுதி வரி:
கட்டாயம் வேண்டும் 'கலை'

'கலை' என்ற சொல்லை மேற்கோட் குறிக்குள் அவர் பாவிப்பது அதன் அர்த்தம் வாசகர்களுக்கு ஒரு வேளை தெரியமாட்டாது என்ற ஐயத்தினைக் குறிக்கிறது. கவிதையில் மிகுதி பெருமளவும் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களாலானது.

'என்னை விடுங்கே' என்பது வெண்பாக்களாலானது அதில் வெண்பாவின் சீர் விதிகளின் நிர்ப்பந்தம் கவிதையின் சொற்பிரயோகத்தில் சில கோளாறுகளைப் புகுத்தி விடுகிறது. 'நீங்கள்' என்று தன்னைத் திருமணம் செய்யுமாறு வற்புறுத்தும் அத்தனைப் பன்மையில் விளிக்கும் கவிதையில் முன்னிலை வினைச்சொல் ஒருமையில் வருகிறது. (வலை விரிப்பதெல்லாம் | தராத பயனை | தவிர . என்வ வரை | அத்தருமம் காக்கும் | அறி) சீர் ஒழுங்கைப் பேணும் நிர்ப்

பந்தம் அடிப்படையான இலக்கண விதிக் கே ஆப்பு வைத்துவிட்டாற் போல் தெரிகிறது இவ்வாறான தவறுகள் தவிர்த்திருக்கக் கூடியன.

குமாரசாமியின் சமுதாயப் பார்வை தமிழர் சமுதாயத்தில் காலங்காலமாக நிலவும் கோட்பாடுகளை அதிகம் கேள்வியின்றி ஏற்கொண்டது என்றே தோன்றுகிறது. கற்பு, ஆண்மை, காதல், வீரம் என்பன பற்றிய அவரது படிமங்கள் கண்ணகி, பரணி படைத்தல், ஆண்மை அற்ற அலிகள் என்ற பழகிப்போன பழைய சூத்திரங்களுக்குள் நின்று விடுகின்றன. பரிச்சயப்பட்ட ஒரு கடந்த காலத்தினையே 'கேலியில்லை' போன்ற கவிதைகளிற் தரிசிக்க முடிகிறது. சமகால நிலவரங்களை 'மரண நனவுகள்', 'அக்றை இல்லையோ' போன்ற சில கவிதைகள் சித்தரித்தாலும் அவை பிரச்சனையின் அடிப்படையைத் தொடர் தவறுகின்றன. கவிஞருடைய நகைச்சுவையும் இனக்குரோதமற்ற பார்வையும் கவிதைகளின் நல்ல அம்சங்கள். இடையிடையிலும் நயமான சொல்லமைப்பைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

“ஒட்டைக் குடத்துக்குள்
ஒருசிறங்கை தண்ணீர்விட்டு
மூண்டெழும்பும்
தீயை அணைக்கிறம்பார் எண்டு
சொன்னார் போட்டுவிட்டு
ஒடுகின்றார் குடத்தைக்
கரையோரம்” (அக்கறை இல்லையோ)

இங்கே (வரிபிரிப்பின் கோளாற்றையும் மீறி) ஊர்நிலவரத்தைச் சித்தரிக்கும் சொற்கள் சிறப்பாக உள்ளன. ஆயினும் முழுக்கவிதையும் இதே விதமான இறுக்கத்தைக் காட்டத் தவறி விடுகிறது. எனினும் வடக்கின் நிலைபற்றிய ஒரு நல்ல சித்தரிப்பு என்றே கருதுகிறேன்.

குமாரசாமியின் அரசியல் பார்வையின் குறைபாடு இந்திரா காந்தியைச் சத்திய மூச்சாகக் காணும் இடத்திற்குள் அப்படியே புலனாகிறது. (இந்திரா காந்திக்கும் சத்தியத்துக்கும் என்ன தொடர்பென்று எனக்குத் தெரியவே தெரியாது.) இந்திரா காந்தியின்கொலை மிகவும் கண்புக்கத்தக்கதும் அருவருப்பானதும் என்பது முக்கியமான விடயம். ஆனால் இந்திராவின் அரசியல் மோசடிகளே அவரது அழிவுக்கும் வழிகோலின என்பது பற்றி பலருக்கும் தெரியும். இந்திராவையும் இந்தியவையும் தமிழினத்தின் ரட்சகர்களாகப் பார்த்துப் பழகிவிட்ட இலங்கைத் தமிழ் நடுத்தர வர்க்கத்தின் பார்வையே குமாரசாமியிலும் தெரிகிறது.

கல்வயல் குமாரசாமியின் மரபுவழிக் கவிதை புனையும் சொல்லாற்றலும் அவரது சரளமான மொழிப் பிரயோகமும் நவீன சிந்தனையுடனும் புதிய சமுதாயப் பார்வையுடனும் எதிர் காலத்தில் இனையவேண்டும் என்பதே என் எதிர்பார்ப்பு.

காத்துக் கிடக்கும் கவ்வாத்துக் கத்திகள்

✿ சிவ. இராஜேந்திரன்

அன்று

வெள்ளைத்தோல் மனிதர்களால்
கள்ளமாய் குட்டப்பட்டு
தலைகளைக் குனிந்தோம்
அவர்கட்கு
சொர்க்கபுரி வாழ்வுதர
குனிந்து குனிந்து
கொழுந்து பறித்தே மேலும்
கூனலானோம்.

கொடி மாற்றம்
நடந்த பின்பு
குனிந்து நின்ற முதுகினிலே
கனித்துச் சவாரிவிட
ஆயிரமாய் இலட்சங்களாய்
உள்ளூர்க் குள்ள நரிகள் நீவீர்
துள்ளிப் பாய்ந்து ஏற வந்தீர்.

சவாரிக்குக் கூலிகளாய்
அடிகளையும் உதைகளையும்
அவ்வப் போது
வெள்ளீய ரவைகளையும்
பரிசாக தந்தீர்கள்

காலை வேளையேனும் —எம்
உலைகளில் அரிசியிட
தலையிலே சுமைக்கூடையுடன்
றம்பொடை ஏத்தமென்ன
மெடக்கும்பர ஏத்தமென்ன
மிண்டோனாவில் வீழ்ந்தெழுந்து
இமயத்தில் ஏறுதல் போல்
கூன் விழுத்த நிலையினிலும் - பல
கோடிகளை உழைத்துத் தந்து

போதாதென்று
எங்கள் மண்டைகளில்
குட்டுப் பள்ளங்கள் மாறூ வண்ணம்
நீங்களும் குட்டினீர்கள்
குனிந்தோம்.
குனிந்து நிற்கும் உடலினிலும்
கூன் விழுந்த முதுகினிலும்
உதைக்கத் துணிந்து நின்றீர்.

கையை இடுப்பில் வைத்து
மேலும் கீழ்குனிய
தலவாக் கொலையினிலும்
கொரனிய கலையினிலும்
பூண்டு லோயாவினிலும்
வீருஷ்டத்தில் உதைக்க வந்தீர்.

அன்று கீனாகொலையிலும்
டெவனிலும் கொப்பளித்து வீழ்ந்த
குருதித் துளிகள்
விறைத்துப் போன எங்கள்
பாதங்களையும் இதயங்களையும்
பதமாக்கிக் கூராக்கி
பாதையினை காட்டின
அந்தக் குருதியில் மலர்ந்த
குறிஞ்சியின் மைந்தர்கள் — சில
பொரிகளை தூவப் புரிந்து கொண்டனர்...

எங்கள் நாளைய பரம்பரை
உங்கள் கொடுரச் செயல்களின்
கருவினை அறுக்கக் கவ்வாத்துக் கத்திகளுடன்
காத்துக் கிடக்கின்றன

நாளை
கனவில் கூட
காலைத் தூக்கினால்
உங்கள்
கழுத்துக்கள் வாய் திறக்கும்.
குட்ட நினைத்தாலோ
குரல் வளைகள் செயலிழக்கும்.

மனிதாபிமானம்

✿ எஸ். ஆர். நிலா ம்

மனிதாபிமானம்

மண்ணிற்குள் புதைத்துவிட்டது
ஆசைகள் அவாக்கள் திருவிழாக்களாக
தெருவெங்கும் அலைகின்றன.
அன்பு அச்சில் இருக்கிறது
இதயத்தில் இல்லை
“தன்னைப்போல் பிறரையும் நேசி”
என்ற கூற்று
தத்துவத்தில் இருக்கிறது
எவரது தலையிலும் இல்லை
தார்மீகம் முத்திரையில் இருக்கிறது
தேசத்தில்.....?

புண்ணிய பூமி

✿ சேரியூரான்

எமது பூங்காவில்
பிள்ளையை இழந்த பெற்றார்;
பெற்றாரை இழந்த பிள்ளை;
கணவனை இழந்த தாரம்;
தாரத்தை இழந்த தலைவன் -என
எங்களிற் பலரை நாம்
நித்தமும் இழக்க
இந்த உலகின்
ஜனநாயகக்
காவலர் நாம்,
மன்னனும் நாமே
மக்களும் நாமே,
எந்த உயிரும் இங்கு
உவகை பெறும்...
என்ற கலைப்புக்கள்
இடையறா தொலிக்கும்...

பால் குடிக்கும் சிசுவும்;
பள்ளி செல்லும் பொடியும்;
வீடிருந்த பெண்ணும்;
வீழுங் கிழமும் - தினம்
பயங்கரமாய் மாழத்
தர்மத்தின் ஆட்சியளர் நாம்
தர்மமும் நீதியும்
எம்மிடைச் செழித்த
வரலாறும் உண்டென்று

சாதனங்கள் ஒலிக்கும்—அ—
தர்மமும் செழிக்கும்.....

கூடுவிட்டு வந்த கறுப்புகள்
எம் உடல்களைச் சிதைக்க
வீடுகள்;
வீதிகள்;
விளை நிலங்கள் யாவும்;
நீலப் பெருங் கடலும்
செங்கடலாய்
செந்நிறம் ஆகும்.....

இடிந்த வீடுகளும்;
வேலைத் தலங்களும்;
மடிந்த பயிர் கொடியும்;
விலங்குகளும்
சாட்சி சொல்லாத்
தன முனைப்பில்
இரந்து பெற்ற
பெருந்தனத்தில்
இந்நாட்டின்
பொருள் வளங்கள் உயர்வதாக
புள்ளிகள் காட்டும்
புண்ணிய
பூமியிது.

தாயகம்

சந்தாதாரராக சேருங்கள்

1 வருட சந்தா ரூபா 60 - 00

6 மாத சந்தா ரூபா 30 - 00

(தபாற் செலவு உட்பட[உள்நாடு])

—நிர்வாகி

அர்த்தம் வேண்டும்

❊ என். சண்முகலிங்கன்

நிலமகளே,

எந்தையும் தாயும் குலவி மகிழ்ந்த
என் தேசத்து
நிலமகளே,

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போல என்று
உன்னைப் புகழ்வார்கள்.....

நான் உன்னை இகழவில்லை

ஆனாலும்

உன் பொறுமைக்கு என்னம்மா அர்த்தம்?

உடையா பகுதிகளும் உடையவர் பகுதிகளுமே

அடையும் படியாய்க் கிடந்தாய்

உனைப் பதப்படுத்திப் பாடுபடும் மக்களோ

இரவல்

பள்ளத்திலே கிடந்தார்.

இன்றோ

எல்லாப் பகுதிகளும் அழியும்படியாய்

கொலை வலயங்கள் வளர்ப்பாய்.....

உன் பொறுமைக்கு என்னம்மா அர்த்தம்?

பொறுத்தவன் நீ பொங்கும் புகம்பத்தின்

சக்தியை நான் அறிவேன்

ஆனாலும்

உன் பொங்கலிலே

பள்ளத்தில் வீழ்ந்தவர்கள் எழுந்திடவும்

உள்ளமிலார் எல்லாம் வீழ்ந்திடவும்

ஏற்பாடு வேண்டும்!

இல்லையெனில்,

உன் பொறுமையைப் போல்

பொங்குதலும் அர்த்தம் இழக்கும். —❊

இச்சஞ்சிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம்,
15/1, மின்சார நிலைய வீதியிலுள்ள க. தணிகாசலம் அவர்களால்,
யாழ்ப்பாணம் 407, ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள யாழ்ப்பாண அச்சகத்
தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.